

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2018/1808

(2018. gada 14. novembris),

ar ko, ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, groza Direktīvu 2010/13/ES par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 53. panta 1. punktu un 62. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Pēdējais būtiskais grozījums Padomes Direktīvā 89/552/EEK ⁽⁴⁾, kura pēc tam kodificēta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/13/ES ⁽⁵⁾, tika izdarīts 2007. gadā, pieņemot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/65/EK ⁽⁶⁾. Kopš tā laika audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgus ir strauji un ievērojami attīstījies saistībā ar to, ka turpinās konverģence starp televīzijas un interneta pakalpojumiem. Tehnikas attīstība ļauj piedāvāt lietotājiem jauna veida pakalpojumus un iespējas. Arī skatīšanās paradumi, jo īpaši jaunāko paaudžu skatītājiem, ir ievērojami mainījušies. Lai gan televizors joprojām ir svarīga audiovizuālo materiālu koplietošanas ierīce, daudzi lietotāji audiovizuālo saturu tagad skatās arī citās, pārnēsājamās ierīcēs. Tradicionālajam televīzijas saturam joprojām ir nozīmīgs īpatsvars ikdienas vidējā skatīšanās laikā.

Tomēr aizvien nozīmīgāks kļūst jauna veida saturs, piemēram, videoklipi vai lietotāju radīts saturs, kā arī tirgū ir nostiprinājušies jauni dalībnieki, tostarp pakalpojumu sniedzēji, kas piedāvā video pakalpojumus pēc pieprasījuma, un video koplietošanas platformas. Saistībā ar šo mediju konverģenci ir vajadzīgs atjaunināts tiesiskais regulējums, lai atspoguļotu norises tirgū un panāktu līdzsvaru starp piekļuvi tiešsaistes satura pakalpojumiem, patērētāju aizsardzību un konkurētspēju.

- (2) Komisija 2015. gada 6. maijā pieņēma paziņojumu "Digitālā vienotā tirgus stratēģija Eiropai", kurā tā paziņoja par Direktīvas 2010/13/ES pārskatīšanu.
- (3) Direktīvu 2010/13/ES būtu jāturpina piemērot tikai tiem pakalpojumiem, kuru galvenais mērķis ir sniegt informatīvus, izklaidējošus vai izglītojošus raidījumus. Galvenā mērķa prasību vajadzētu uzskatīt par izpildītu arī tad, ja pakalpojumam ir audiovizuāls saturs un forma, ko var nošķirt no pakalpojumu sniedzēja pamatdarbības,

⁽¹⁾ OVC 34, 2.2.2017., 157. lpp.

⁽²⁾ OVC 185, 9.6.2017., 41. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 2. oktobra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 6. novembra lēmums.

⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OVL 298, 17.10.1989., 23. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OVL 95, 15.4.2010., 1. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/65/EK (2007. gada 11. decembris), ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OVL 332, 18.12.2007., 27. lpp.).

piemēram, tiešsaistes laikrakstu atsevišķās daļas, kurās pieejami audiovizuāli raidījumi vai lietotāju veidoti video, ja minētās daļas var uzskatīt par nošķiramām no pakalpojumu sniedzēja pamatdarbības. Būtu jāuzskata, ka pakalpojums ir tikai no pamatdarbības nenošķirams papildinājums, ja pastāv saiknes starp audiovizuālo piedāvājumu un pamatdarbību, piemēram, ziņu sniegšana rakstiskā formā. Tādējādi kanāli vai jebkādi citi audiovizuālie pakalpojumi, par kuriem pakalpojuma sniedzējs ir redakcionāli atbildīgs, var paši par sevi būt audiovizuālo mediju pakalpojumi, pat ja tos piedāvā video koplietošanas platformā, kam raksturīga redakcionālās atbildības neesamība. Šādos gadījumos pakalpojumu sniedzējiem ar redakcionālo atbildību būs jāievēro Direktīvas 2010/13/ES prasības.

- (4) Video koplietošanas platformas pakalpojumi sniedz audiovizuālu saturu, kam arvien vairāk piekļūst plašāka sabiedrība, jo īpaši jaunieši. Tas attiecas arī uz sociālo mediju pakalpojumiem, kas ir kļuvuši par svarīgu informācijas apmaiņas, izklaides un izglītošanas līdzekli, tostarp sniedzot piekļuvi raidījumiem un lietotāju veidotiem video. Minētie sociālo mediju pakalpojumi ir jāiekļauj Direktīvas 2010/13/ES darbības jomā, jo tie konkurē par tām pašām auditorijām un ieņēmumiem kā audiovizuālo mediju pakalpojumi. Turklāt tiem ir arī ievērojama ietekme tādā ziņā, ka tie lietotājiem atvieglo iespēju veidot un ietekmēt citu lietotāju viedokli. Tāpēc, lai nepilngadīgos aizsargātu no kaitīga satura un visus iedzīvotājus – no kūdīšanas uz naidu, vardarbību un terorismu, Direktīvai 2010/13/ES būtu jāattiecas uz minētajiem pakalpojumiem tādā apmērā, kādā tie atbilst video koplietošanas platformas pakalpojuma definīcijai.
- (5) Lai gan Direktīvas 2010/13/ES mērķis nav regulēt sociālo mediju pakalpojumus kā tādus, sociālo mediju pakalpojums būtu jāaptver tad, ja raidījumu un lietotāju veidotu video sniegšana ir minētā pakalpojuma būtiska funkcionalitāte. Raidījumu un lietotāju veidotu video sniegšanu varētu uzskatīt par sociālo mediju pakalpojuma būtisku funkcionalitāti tad, ja audiovizuālais saturs nav tikai atvasināts vai neveido tikai nelielu daļu no minētā sociālo mediju pakalpojuma darbībām. Lai nodrošinātu īstenošanas skaidrību, efektivitāti un konsekvensi, Komisijai pēc apspriešanās ar kontaktkomiteju vajadzības gadījumā būtu jāizdod pamatnostādnes par "video koplietošanas platformas pakalpojuma" definīcijas būtiskas funkcionalitātes kritērija praktisko piemērošanu. Minētās pamatnostādnes būtu jāizstrādā, pienācīgi ņemot vērā vispārēju sabiedrības interešu mērķus, kas jāsasniedz ar pasākumiem, kuri jāveic video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzējiem, un tiesības uz vārda brīvību.
- (6) Ja pakalpojuma nošķirama daļa ir video koplietošanas platformas pakalpojums Direktīvas 2010/13/ES nozīmē, tad minētajai direktīvai būtu jāattiecas tikai uz minēto daļu un tikai attiecībā uz raidījumiem un lietotāju veidotiem video. Direktīvai 2010/13/ES nebūtu jāattiecas uz laikrakstu un žurnālu elektronisko versiju redakcionālajā saturā iegulstiem videoklipiem un uz kustīgiem attēliem, piemēram, GIF. Video koplietošanas platformas pakalpojuma definīcijai nebūtu jāietver ar saimniecisko darbību nesaistītas darbības, tādas kā audiovizuāla satura sniegšana privātās tīmekļa vietnēs un nekomerciālās interešu grupās.
- (7) Lai nodrošinātu Direktīvas 2010/13/ES efektīvu īstenošanu, ir ļoti svarīgi, lai dalībvalstis izveidotu un uzturētu savā jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju un video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzēju pastāvīgi atjauninātu uzskaiti un lai tās regulāri nosūtītu šos datus savām kompetentajām neatkarīgajām regulatīvajām iestādēm vai struktūrām un Komisijai. Šajos datos būtu jāiekļauj informācija par kritērijiem, uz kuriem balstās jurisdikcija.
- (8) Lai noteiktu jurisdikciju, ir jānovērtē faktiskās situācijas, izmantojot Direktīvā 2010/13/ES noteiktos kritērijus. Šādu faktisko situāciju novērtēšana var novest pie pretrunīgiem rezultātiem. Piemērojot sadarbības procedūras, kas paredzētas minētajā direktīvā, ir svarīgi, lai Komisija savus konstatējumus varētu balstīt uz uzticamiem faktiem. Tāpēc Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupu (ERGA) vajadzētu pilnvarot pēc Komisijas pieprasījuma sniegt atzinumus par jurisdikciju. Ja Komisija, piemērojot minētās sadarbības procedūras, nolemj apspriesties ar ERGA, tai būtu jāinformē kontaktkomiteja, tostarp par paziņojumiem, kas saņemti no dalībvalstīm saskaņā ar minētajām sadarbības procedūrām, un par ERGA atzinumu.
- (9) Procedūrām un nosacījumiem, kas ierobežo brīvību sniegt un saņemt audiovizuālo mediju pakalpojumus, vajadzētu būt vienādiem attiecībā gan uz lineāriem, gan nelineāriem pakalpojumiem.
- (10) Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas ("Tiesa") judikatūru Līgumā garantēto pakalpojumu sniegšanas brīvību ir iespējams ierobežot, ja pastāv sevišķi svarīgi ar vispārējām sabiedrības interesēm saistīti iemesli, piemēram, jānodrošina patērētāju aizsardzība augstā līmenī, ar noteikumu, ka šādi ierobežojumi ir pamatoti, samērīgi un nepieciešami. Tāpēc dalībvalstij vajadzētu spēt veikt konkrētus pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiek ievēroti tās patērētāju aizsardzības noteikumi, kuri neietilpst Direktīvas 2010/13/ES koordinētajās jomās. Pasākumiem, ko dalībvalsts veic, lai īstenotu valsts patērētāju aizsardzības režīmu, tostarp attiecībā uz azartspēļu reklāmu, vajadzētu būt pamatotiem, samērīgiem ar paredzēto mērķi un nepieciešamiem, kā tas prasīts Tiesas judikatūrā. Jebkurā gadījumā dalībvalsts, kas uztver televīzijas pārraides no citas dalībvalsts, nedrīkst veikt nekādus pasākumus, kas liegta tās teritorijā retranslēt šādas pārraides.

- (11) Dalībvalstij, kad tā paziņo Komisijai, ka kāds mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību jurisdikcijas dalībvalstī, lai apietu stingrākus noteikumus jomās, kuras koordinē ar Direktīvu 2010/13/ES, kuri minētajam pakalpojumu sniedzējam būtu piemērojami, ja tas veiktu uzņēmējdarbību dalībvalstī, kas sniedz šādu paziņojumu, par to būtu jāsniedz ticami un pienācīgi pamatoti pierādījumi. Šādiem pierādījumiem būtu jāietver detalizēts apstiprinošu faktu kopums, kas ļautu ticami konstatēt šādu apiešanu.
- (12) Paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei "Labāks regulējums labāku rezultātu sasniegšanai – ES programma" Komisija uzsvēra, ka, apsverot politikas risinājumus, tā apsvērtu gan regulatīvu, gan neregulatīvu līdzekļu izmantošanu, kuri pamatojas uz prakses kopienu un labākas pašregulēšanas un kopregulēšanas principiem. Ir pierādījies, ka vairāki rīcības kodeksi, kas noteikti Direktīvas 2010/13/ES koordinētajās jomās, ir labi izstrādāti saskaņā ar labākas pašregulēšanas un kopregulēšanas principiem. Tiesiskā regulējuma atbalsta mehānisma esamība tika uzskatīta par svarīgu faktoru, ar ko veicināt pašregulēšanas un kopregulēšanas kodeksa ieviešanu. Tāpat ir svarīgi, lai šādi kodeksi noteiktu konkrētus mērķus un uzdevumus, tādējādi nodrošinot rīcības kodeksos izvirzīto uzdevumu sasniegšanas regulāru, pārredzamu un neatkarīgu uzraudzību un novērtēšanu. Rīcības kodeksiem būtu arī jānodrošina efektīva īstenošana. Šie principi būtu jāievēro pašregulēšanas un kopregulēšanas kodeksos, ko pieņem Direktīvas 2010/13/ES koordinētajās jomās.
- (13) Pieredze rāda, ka gan pašregulēšanas, gan kopregulēšanas instrumentiem, kas īstenoti saskaņā ar dalībvalstu dažādajām tiesību tradīcijām, var būt svarīga nozīme augsta patērētāju aizsardzības līmeņa nodrošināšanā. Pasākumi, kuru mērķis ir sasniegt vispārēju sabiedrības interešu mērķus jauno audiovizuālo mediju pakalpojumu nozarē, ir efektīvāki, ja tos veic ar pašu pakalpojumu sniedzēju aktīvu atbalstu.
- (14) Pašregulējums ir brīvprātīgas iniciatīvas veids, kas ekonomikas dalībniekiem, sociālajiem partneriem, nevalstiskām organizācijām un apvienībām dod iespēju savām vajadzībām pašiem pieņemt kopējas pamatnostādnes. Tie ir atbildīgi par minēto pamatnostādņu izstrādi, uzraudzību un ieviešanas panākšanu. Dalībvalstīm saskaņā ar to atšķirīgajām tiesību tradīcijām būtu jāatzīst loma, kas var būt efektīvam pašregulējumam, papildinot esošos leģislatīvos, tiesu un administratīvos mehānismus, un tā noderīgais ieguldījums Direktīvas 2010/13/ES mērķu sasniegšanā. Tomēr, kaut arī pašregulējums varētu būt papildu metode, lai īstenotu dažus Direktīvas 2010/13/ES noteikumus, tam tomēr nebūtu pilnībā jāaizstāj valsts likumdevēja pienākumi. Kopregulēšana tās minimālajā veidā rada juridisko saikni starp pašregulēšanu un valsts likumdevēju saskaņā ar dalībvalstu tiesību tradīcijām. Kopregulēšanā regulatīvo lomu daļa ieinteresētās personas un valdība vai valsts regulatīvās iestādes vai struktūras. Attiecīgo publisko iestāžu uzdevumi ietver kopregulēšanas shēmas atzīšanu, tās procesu revidēšanu un shēmas finansēšanu. Kopregulēšanai būtu jānodod iespēja valstij iejaukties gadījumā, ja tās mērķi netiek sasniegti. Neskarot dalībvalstu oficiālos pienākumus attiecībā uz transponēšanu, Direktīva 2010/13/ES sekmē pašregulēšanas un kopregulēšanas lietošanu. Tas nedrīkstētu uzlikt dalībvalstīm pienākumu izveidot pašregulēšanas vai kopregulēšanas režīmus vai abus, nedz arī kavēt vai apdraudēt pašreizējās kopregulēšanas iniciatīvas, kas jau ir izveidotas dalībvalstīs un darbojas efektīvi.
- (15) Mediju īpašumtiesību pārredzamība ir tieši saistīta ar vārda brīvību, kas ir demokrātisku sistēmu stūrakmens. Informācija par mediju pakalpojumu sniedzēju īpašumtiesību struktūru, ja šādu īpašumtiesību rezultātā tiek iegūta kontrole vai nozīmīga ietekme pār sniegto pakalpojumu saturu, ļauj lietotājiem izdarīt uz informāciju balstītu spriedumu par šādu saturu. Dalībvalstīm vajadzētu spēt noteikt, vai un kādā mērā informācijai par mediju pakalpojumu sniedzēja īpašumtiesību struktūru vajadzētu būt pieejamai lietotājiem – ar noteikumu, ka tiek respektēta pamattiesību un brīvību būtība un ka šādi pasākumi ir nepieciešami un samērīgi.
- (16) Ņemot vērā audiovizuālo mediju pakalpojumu īpašo būtību, jo īpaši šo pakalpojumu ietekmi uz personu uzskatu veidošanu, lietotājiem ir likumīgas tiesības zināt, kurš ir atbildīgs par šo pakalpojumu saturu. Lai stiprinātu vārda brīvību un tādēļ veicinātu mediju plurālismu un novērstu interešu konfliktus, ir svarīgi, lai dalībvalstis nodrošinātu, ka lietotājiem jebkurā laikā ir vienkārša un tieša piekļuve informācijai par mediju pakalpojumu sniedzējiem. Katras dalībvalsts kompetencē ir lemt, jo īpaši attiecībā uz informāciju, ko var sniegt par īpašumtiesību struktūru un faktiskajiem īpašniekiem.
- (17) Lai nodrošinātu konsekveni un juridisko noteiktību uzņēmumiem un dalībvalstu iestādēm, jēdziens "kūdišana uz vardarbību vai naidu" būtu atbilstošā mērā jāsaprot Padomes Pamatlēmuma 2008/913/TI⁽¹⁾ nozīmē.

(1) Padomes Pamatlēmums 2008/913/TI (2008. gada 28. novembris) par krimināltiesību izmantošanu cīņā pret noteiktiem rasisma un ksenofobijas veidiem un izpausmēm (OV L 328, 6.12.2008., 55. lpp.).

- (18) Ņemot vērā to, kā attīstījušies līdzekļi, ar ko izplata saturu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus, ir svarīgi plašāku sabiedrību aizsargāt no kūdīšanas uz terorismu. Tāpēc Direktīvai 2010/13/ES būtu jānodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumi neietver publisku provokāciju izdarīt teroristu nodarījumu. Lai nodrošinātu konsekvenci un juridisko noteiktību uzņēmumiem un dalībvalstu iestādēm, jēdziens “publiska provokācija izdarīt teroristu nodarījumu” būtu jāsaprot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2017/541 ⁽¹⁾ nozīmē.
- (19) Lai ļautu skatītājiem, tostarp vecākiem un nepilngadīgajiem, pieņemt uz informāciju balstītus lēmumus par skatāmo saturu, mediju pakalpojumu sniedzējiem ir jāsniedz pietiekama informācija par saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. To varētu panākt, piemēram, izmantojot satura deskriptoru sistēmu, akustisku brīdinājuma signālu, vizuālu simbolu vai jebkādus citus līdzekļus, kas raksturo satura būtību.
- (20) Piemēroti pasākumi nepilngadīgo aizsardzībai, ko piemēro televīzijas apraides pakalpojumiem, būtu jāpiemēro arī audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma. Tam vajadzētu paaugstināt aizsardzības līmeni. Minimālās saskaņošanas pieeja dalībvalstīm ļauj izstrādāt augstāku aizsardzības līmeni tādam saturam, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. Viskaitīgākajam saturam, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, bet kas ne vienmēr ir noziedzīgs nodarījums, būtu jāpiemēro visstingrākie pasākumi, piemēram, šifrēšana un efektīva vecāku kontrole, neskarot dalībvalstu iespēju pieņemt stingrākus pasākumus.
- (21) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2016/679 ⁽²⁾ ir atzīts, ka bērniem pienākas īpaša aizsardzība attiecībā uz viņu personas datu apstrādi. Mediju pakalpojumu sniedzēju ieviesti bērnu aizsardzības mehānismi neizbēgami noved pie nepilngadīgo personas datu apstrādes. Ņemot vērā, ka šādu mehānismu mērķis ir aizsargāt bērnus, nepilngadīgo personas dati, kas apstrādāti bērnu aizsardzības tehnisko pasākumu ietvaros, nebūtu jāizmanto komerciālos nolūkos.
- (22) Audiovizuālā satura pieejamības nodrošināšana ir būtiski nepieciešama to saistību kontekstā, ko uzliek Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencija par personu ar invaliditāti tiesībām. Direktīvas 2010/13/ES kontekstā termins “personas ar invaliditāti” būtu jāinterpretē, ņemot vērā to pakalpojumu, uz kuriem attiecas minētā direktīva, proti, audiovizuālo mediju pakalpojumu, būtību. Tiesības personām ar īpašām vajadzībām un vecāka gadagājuma cilvēkiem piedalīties un integrēties Savienības sociālajā un kultūras dzīvē ir saistītas ar pieejamu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu. Tādēļ dalībvalstīm nekavējoties būtu jānodrošina, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji aktīvi censtos saturu padarīt pieejamu personām ar invaliditāti, jo īpaši tām personām, kurām ir redzes vai dzirdes traucējumi. Pieejamības prasības būtu jāievēro, īstenojot pakāpenisku un nepārtrauktu procesu, vienlaikus ņemot vērā praktiskos un neizbēgamos ierobežojumus, kas varētu liegt pilnīgu pieejamību, piemēram, raidījumus vai pasākumus, kas tiek pārraidīti reāllaikā. Lai novērtētu to, cik lielā mērā mediju pakalpojumu sniedzēji ir savus pakalpojumus pakāpeniski padarījuši pieejamākus cilvēkiem ar redzes vai dzirdes traucējumiem, dalībvalstīm būtu jāprasa, lai pakalpojumu sniedzēji, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā, regulāri sniegtu tām ziņojumus.
- (23) Līdzekļiem, ar kuriem panākt audiovizuālo mediju pakalpojumu pieejamību saskaņā ar Direktīvu 2010/13/ES, cita starpā būtu jāietver zīmju valoda, subtitri nedzirdīgajiem un vārdzirdīgajiem, ierunāti subtitri un akustiski apraksti. Taču minētā direktīva neattiecas nedz uz funkcijām vai pakalpojumiem, ar ko sniedz piekļuvi audiovizuālo mediju pakalpojumiem, nedz uz elektroniskā raidījumu apraksta pieejamības funkcijām. Tāpēc minētā direktīva neskar Savienības tiesību aktus, kuru mērķis ir saskaņot tādu pakalpojumu pieejamību, kas sniedz piekļuvi audiovizuālo mediju pakalpojumiem, piemēram, tīmekļa vietnes, tiešsaistes lietojumprogrammas un elektroniskie raidījumu apraksti, vai informācijas sniegšanu par pieejamību un tās sniegšanu pieejamos formātos.
- (24) Dažos gadījumos informāciju par ārkārtas situācijām varētu nebūt iespējams sniegt veidā, kas ir pieejams personām ar invaliditāti. Tomēr šādiem izņēmuma gadījumiem nevajadzētu būt par šķērslī tam, ka informācija par ārkārtas situācijām tiek publiskota, izmantojot audiovizuālo mediju pakalpojumus.
- (25) Direktīva 2010/13/ES neskar dalībvalstu spēju uzlikt pienākumus nodrošināt tāda vispārējas nozīmes satura pienācīgu pamanāmību, kas saistās ar definētajiem vispārēju interešu mērķiem, piemēram, mediju pluralismu,

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2017/541 (2017. gada 15. marts) par terorisma apkarošanu un ar ko aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/475/TI un groza Padomes Lēmumu 2005/671/TI (OV L 88, 31.3.2017., 6. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

vārda brīvību un kultūras daudzveidību. Šādi pienākumi būtu jāuzliek tikai tad, ja tie ir nepieciešami, lai īstenotu vispārējo interešu mērķus, ko skaidri definējušas dalībvalstis saskaņā ar Savienības tiesību aktiem. Ja dalībvalstis nolemj piemērot noteikumus par pienācīgu pamanāmību, tām būtu uzņēmumiem jāuzliek tikai samērīgi pienākumi leģitīmu sabiedriskās kārtības apsvērumu interesēs.

- (26) Lai aizsargātu mediju pakalpojumu sniedzēju redakcionālo atbildību un audiovizuālo vērtību ķēdi, ir ļoti svarīgi spēt nodrošināt mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvāto raidījumu un audiovizuālo mediju pakalpojumu integritāti. Raidījumi un audiovizuālo mediju pakalpojumi nebūtu jāpārtrauc saīsinātā formā, pārveidoti vai ar pārtraukumiem un tos nedrīkstētu pārklāt komerciālos nolūkos bez mediju pakalpojumu sniedzēja nepārprotamas piekrišanas. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka pārklājumiem, kurus iedarbina vai autorizē vienīgi pakalpojuma saņēmējs privātai izmantošanai, piemēram, pārklājumiem, kas izriet no pakalpojumiem individuālai saziņai, nav nepieciešama mediju pakalpojumu sniedzēja piekrišana. Tam nebūtu jāattiecas uz jebkādas lietotāja saskarnes kontroles elementiem, kas nepieciešami ierīces darbībai vai navigācijai starp raidījumiem, piemēram, skaļuma regulēšanas joslām, meklēšanas funkcijām, navigācijas izvēlnēm vai kanālu sarakstiem. Tam nebūtu jāattiecas arī uz tādiem likumīgiem pārklājumiem kā brīdinājuma informācija, informācija, kas skar vispārējas sabiedrības intereses, subtitri vai komercpaziņojumu pārklājumi, ko nodrošina mediju pakalpojumu sniedzējs. Neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/2120 ⁽¹⁾ 3. panta 3. punktu, tam nebūtu jāattiecas arī uz datu saspiešanas paņēmieniem, ar kuriem samazina datu datnes lielumu, un citiem paņēmieniem, ar ko pakalpojumu pielāgo izplatīšanas līdzekļiem, piemēram, izšķirtspēja un kodēšana, neizdarot nekādas izmaiņas saturā.

Pasākumi raidījumu un audiovizuālo mediju pakalpojumu integritātes aizsardzībai būtu jāpiemēro, ja tie ir nepieciešami, lai īstenotu vispārējo interešu mērķus, ko skaidri definējušas dalībvalstis saskaņā ar Savienības tiesību aktiem. Ar šādiem pasākumiem uzņēmumiem būtu jāpiemēro samērīgi pienākumi leģitīmu sabiedriskās kārtības apsvērumu interesēs.

- (27) Audiovizuālajiem komercpaziņojumiem par alkoholiskajiem dzērieniem audiovizuālo mediju pakalpojumos pēc pieprasījuma, izņemot sponsorēšanu un produktu izvietojumu, būtu jāatbilst kritērijiem, ko piemēro alkoholisko dzērienu televīzijas reklāmai un televikalām, kā noteikts Direktīvā 2010/13/ES. Detalizētāki kritēriji, ko piemēro alkoholisko dzērienu televīzijas reklāmai un televikalām, attiecas tikai uz reklāmas iestarpinājumiem, kas pēc būtības ir nošķirti no raidījuma, un tāpēc neattiecas uz citiem komercpaziņojumiem, kas ir saistīti ar raidījumu vai kas ir raidījuma neatņemama sastāvdaļa, piemēram, sponsorēšana un produktu izvietojuma. Tāpēc šiem kritērijiem nebūtu jāattiecas uz sponsorēšanu un produktu izvietojumu audiovizuālo mediju pakalpojumos pēc pieprasījuma.
- (28) Saistībā ar bērniem paredzētu pārtikas reklāmu televīzijā pastāv dažas plaši atzītas uztura pamatnostādnes valstu un starptautiskā mērogā, piemēram, Pasaules Veselības organizācijas Eiropas reģionālā biroja uzturvielu sastāva modelis, kuras paredzētas, lai diferencētu pārtiku, pamatojoties uz tās uzturvielu sastāvu. Dalībvalstis būtu jānodrošina, ka tiek izmantota pašregulēšana un kopregulēšana, tostarp ar rīcības kodeksiem, lai reāli samazinātu bērnu pakļaušanu audiovizuāliem komercpaziņojumiem par tādu pārtiku un dzērieniem, kuros ir augsts sāls, cukura, tauku, piesātināto taukskābju vai trans-taukskābju saturs vai kuri kā citādi neatbilst minētajām valsts vai starptautiskajām uztura pamatnostādņēm.
- (29) Tāpat dalībvalstis būtu arī jānodrošina pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksu izmantošanu tā, lai tiktu reāli samazināta bērnu un nepilngadīgo pakļaušana audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskajiem dzērieniem. Savienībā un valstu līmenī ir dažas pašregulēšanas vai kopregulēšanas sistēmas, kas attiecas uz alkoholisko dzērienu atbildīgu tirgvedību, tostarp audiovizuālos komercpaziņojumos. Šīs sistēmas būtu jāveicina arī turpmāk, jo īpaši tās, kuru mērķis ir nodrošināt, lai alkoholisku dzērienu audiovizuālos komercpaziņojumos pavadītu paziņojumi, ka alkohols jālieto atbildīgi.
- (30) Ir svarīgi, lai nepilngadīgie tiktu efektīvi aizsargāti no pakļaušanas audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kas attiecas uz azartspēļu veicināšanu. Šajā sakarā Savienības un valsts līmenī ir vairākas pašregulēšanas vai kopregulēšanas sistēmas, kas paredzētas, lai arī audiovizuālos komercpaziņojumos veicinātu atbildīgu iesaistīšanos azartspēlēs.
- (31) Lai novērstu šķēršļus pārrobežu pakalpojumu brīvai aprītei Savienībā, ir nepieciešams nodrošināt tādu pašregulēšanas un kopregulēšanas pasākumu efektivitāti, kuru mērķis jo īpaši ir aizsargāt patērētājus vai sabiedrības veselību.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2120 (2015. gada 25. novembris), ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērta internetam un groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem un Regulu (ES) Nr. 531/2012 par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV L 310, 26.11.2015., 1. lpp.).

- (32) Televīzijas apraides tirgus ir mainījusies, un tādēļ ir vajadzīga lielāka elastība attiecībā uz audiovizuālajiem komercpaziņojumiem, jo īpaši kvantitatīvi noteikumi par lineāro audiovizuālo mediju pakalpojumiem un produktu izvietojumu. Jaunu pakalpojumu rašanās, tostarp bez reklāmas, ir devusi plašāku izvēli skatītājiem, kuri var viegli pārslēgties uz alternatīviem piedāvājumiem.
- (33) Produktu izvietojuma liberalizācija nav radījusi gaidīto šā audiovizuālā komercpaziņojuma veida ieviešanu. Proti, vispārējais produktu izvietojuma aizliegums ar dažiem izņēmumiem nav radījis mediju pakalpojumu sniedzējiem juridisko noteiktību. Tāpēc produktu izvietojuma būtu ar izņēmumiem atļaujama visos audiovizuālo mediju pakalpojumos un video koplietošanas platformas pakalpojumos.
- (34) Produktu izvietojuma nebūtu atļaujama ziņu un aktuālo notikumu raidījumos, patērētāju tiesību aizsardzības raidījumos, reliģiskos raidījumos un bērnu raidījumos. Konkrēti, ir liecības, ka produktu izvietojuma un iegultās reklāmas var ietekmēt bērnu rīcību, jo bērni bieži neprot atšķirt komerciālo saturu. Tādēļ ir jāturpina aizliegt produktu izvietojuma bērnu raidījumos. Patērētāju tiesību aizsardzības raidījumi ir raidījumi, kuros skatītājiem tiek doti padomi vai sniegti pārskati par preču un pakalpojumu iegādi. Atļaujot produktu izvietojuma šādos raidījumos, skatītājiem, kuri tajos cer sagaidīt patiesu un godīgu pārskatu par produktiem vai pakalpojumiem, zustu robeža starp reklāmu un redakcionālo saturu.
- (35) Pakalpojumu sniedzējiem, kas piedāvā audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, būtu jāveicina Eiropas darbu veidošana un izplatīšana, nodrošinot, ka to katalogos ir Eiropas darbu minimālā daļa un ka minētie darbi ir pietiekami pamanāmi. Būtu jāveicina audiovizuālā satura materiālu, kas kvalificējami kā Eiropas darbi, marķēšana metadatos tā, lai šādi metadati būtu pieejami mediju pakalpojumu sniedzējiem. Pamanāmība nozīmē Eiropas darbu popularizēšanu, sekmējot piekļuvi šādiem darbiem. Pamanāmību var nodrošināt ar dažādiem līdzekļiem, piemēram, izveidojot speciālu Eiropas darbiem veltītu sadaļu, kurai var piekļūt no pakalpojuma tīmekļa vietnes, paredzēt iespēju meklēt Eiropas darbus ar meklēšanas rīku, kas pieejams kā minētā pakalpojuma daļa, izmantot Eiropas darbus minētā pakalpojuma kampaņās vai Eiropas darbu minimālās daļas popularizēšanu minētā pakalpojuma katalogos, lietojot, piemēram, reklāmkarogus vai līdzīgus rīkus.
- (36) Lai Eiropas darbiem nodrošinātu adekvātu ieguldījumu apjomu, dalībvalstīm būtu jāvar uzlikt finansiālus pienākumus mediju pakalpojumu sniedzējiem, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā. Šie pienākumi var izpausties kā tiesas iemaksas Eiropas darbu veidošanā un to tiesību iegūšanā. Dalībvalstis varētu arī uzlikt nodevas, kas iemaksājamas fondā, pamatojoties uz ieņēmumiem, kas gūti ar audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kurus sniedz to teritorijā un kuri ir vērsti uz tās auditoriju. Ar šo direktīvu tiek precizēts, ka, ņemot vērā tiešo saikni starp finansiāliem pienākumiem un dalībvalstu atšķirīgo kultūras politiku, dalībvalstij ir arī atļauts šādus finansiālus pienākumus uzlikt mediju pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī un kuru darbība tiek vērstā uz tās teritoriju. Šajā gadījumā finansiāli pienākumi attiektos tikai uz ieņēmumiem, kas gūti no auditorijas mērķa dalībvalstī. Mediju pakalpojumu sniedzējiem, kuriem ir jāveic finansiālas iemaksas filmu finansēšanas shēmās mērķauditorijas dalībvalstī, būtu nediskriminējošā veidā jāspēj gūt labumu no palīdzības, kas mediju pakalpojumu sniedzējiem ir pieejama no attiecīgajām filmu finansēšanas shēmām, pat ja tie minētajā dalībvalstī neveic uzņēmējdarbību.
- (37) Raidorganizācijas pašlaik Eiropas audiovizuālajos darbos iegulda vairāk nekā audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma sniedzēji. Tāpēc, ja mērķauditorijas dalībvalsts izvēlas uzlikt finansiālu pienākumu raidorganizācijai, kas ir citas dalībvalsts jurisdikcijā, būtu jāņem vērā – pienācīgi ievērojot proporcionalitātes principu – minētās raidorganizācijas tiešie ieguldījumi Eiropas darbu, jo īpaši kopražojumu, veidošanā un to tiesību iegūšanā. Tas neskar dalībvalsts kompetenci – saskaņā ar savu kultūras politiku un ņemot vērā atbilstību valsts atbalsta noteikumiem – noteikt finansiālo iemaksu apmēru, kas jāmaksā to jurisdikcijā esošajiem mediju pakalpojumu sniedzējiem.
- (38) Dalībvalstij, izvērtējot katrā gadījumā atsevišķi, vai kādam audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma sniedzējam, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, mērķauditorija ir tās teritorijā, būtu jāatsaucas uz tādiem rādītājiem kā reklāma vai citi popularizēšanas pasākumi, kas konkrēti adresēti klientiem tās teritorijā, pakalpojuma galvenā valoda vai tāda satura vai komercpaziņojumu esamība, kas konkrēti adresēti mērķauditorijai dalībvalstī, kurā tiek uztverts pakalpojums.

- (39) Ja dalībvalstis nosaka finansiālas iemaksas mediju pakalpojumu sniedzējiem, ar šādām iemaksām būtu jācensas panākt Eiropas darbu pienācīgu popularizēšanu, vienlaikus izvairoties no dubultas iemaksu noteikšanas mediju pakalpojumu sniedzējiem. Tādējādi, ja dalībvalsts, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību, nosaka šādu finansiālu iemaksu, tai būtu jāņem vērā jebkādas finansiālas iemaksas, ko nosaka mērķauditorijas dalībvalstis.
- (40) Lai nodrošinātu, ka pienākumi attiecībā uz Eiropas darbu popularizēšanu negrauj tirgus attīstību, un lai ļautu ienākt jauniem tirgus dalībniekiem, šādas prasības nebūtu piemērojamas tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kam nav ievērojamas klātbūtnes tirgū. Tas jo īpaši attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem ar zemu apgrozījumu vai šauru auditoriju. Šauru auditoriju var noteikt, piemēram, pamatojoties uz skatīšanās laiku vai pārdošanu, atkarībā no pakalpojuma būtības, savukārt zema apgrozījuma noteikšanā būtu jāņem vērā dažādie audiovizuālo tirgu lielumi dalībvalstīs. Varētu arī būt nelietderīgi šādas prasības piemērot gadījumos, kad tās būtu nerealizējamas vai nepamatotas audiovizuālo mediju pakalpojumu būtības vai tēmas dēļ.
- (41) Ir svarīgi, lai raidorganizācijām būtu lielāka elastība un tās spētu izlemt, kad izvietot reklāmu, lai maksimāli palielinātu reklāmdevēju pieprasījumu un skatītāju plūsmu. Taču šajā sakarā ir arī jāsiglabā pietiekams patērētāju aizsardzības līmenis, jo šādas elastības dēļ skatītāji varētu tikt pakļauti pārāk lielam reklāmu skaitam visizdevīgākajā raidīšanas laikā. Tāpēc būtu jāpiemēro konkrēti ierobežojumi laikam no plkst. 6.00 līdz 18.00 un no plkst. 18.00 līdz 24.00.
- (42) Neitrāli kadri nošķir redakcionālo saturu no televīzijas reklāmas vai televeikala iestarpinājumiem, kā arī no atsevišķiem iestarpinājumiem. Tie ļauj skatītājam skaidri atšķirt, kad beidzas viens audiovizuāls satura veids un sākas cits. Ir jāprecizē tas, ka uz neitrāliem kadriem neattiecas televīzijas reklāmai noteiktais kvantitatīvais ierobežojums. Tas ir tādēļ, lai nodrošinātu, ka neitrālos kadros izmantotais laiks neietekmē laiku, ko izmanto reklāmai, un ka netiek negatīvi ietekmēti ieņēmumi, kurus gūst no reklāmas.
- (43) Raidlaiks, kas veltīts raidorganizācijas paziņojumiem saistībā ar pašas raidījumiem un palīgproduktiem, kas tieši atvasināti no minētajiem raidījumiem, vai publisko dienestu paziņojumiem un aicinājumiem uz labdarību, kuri, izņemot izmaksas, kas rodas šādu aicinājumu pārraidē, ir bez maksas, nebūtu jāiekļauj maksimālajā raidlaika apjomā, ko drīkst atvēlēt televīzijas reklāmai un televeikalam. Turklāt daudzas raidorganizācijas ietilpst lielākās raidorganizāciju sabiedrību grupās, un to paziņojumi attiecas ne tikai uz pašu raidījumiem un palīgproduktiem, kas tieši atvasināti no minētajiem raidījumiem, bet arī uz citu tās pašas raidorganizāciju sabiedrību grupas raidījumiem un audiovizuālo mediju pakalpojumiem. Raidlaiks, ko atvēl šādiem paziņojumiem, arī nebūtu jāiekļauj maksimālajā raidlaika apjomā, ko drīkst atvēlēt reklāmai un televeikalam.
- (44) Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji, uz kuriem attiecas Direktīva 2010/13/ES, sniedz informācijas sabiedrības pakalpojumus Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK ⁽¹⁾ nozīmē. Līdz ar to uz minētajiem pakalpojumu sniedzējiem, ja tie veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, attiecas minētās direktīvas noteikumi par iekšējo tirgu. Lai nodrošinātu Direktīvā 2010/13/ES noteikto pasākumu efektivitāti nepilngadīgo un plašākas sabiedrības aizsardzībai un, cik vien iespējams, garantētu vienlīdzīgus konkurences apstākļus, ir lietderīgi nodrošināt, ka tie paši noteikumi attiecas arī uz video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem, kuri neveic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, ciktāl minētajiem pakalpojumu sniedzējiem ir vai nu mātesuzņēmums, vai meitasuzņēmums, kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, vai ja minētie pakalpojumu sniedzēji ietilpst grupā un dalībvalstī uzņēmējdarbību veic cits šīs grupas uzņēmums. Tādēļ definīcijām, kas izklāstītas Direktīvā 2010/13/ES, vajadzētu būt balstītām uz konkrētiem principiem, un tām būtu jānodrošina, ka uzņēmumam nav iespējams sevi izslēgt no minētās direktīvas darbības jomas, izveidojot grupas struktūru ar vairāklīmeņu uzņēmumiem, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā vai ārpus tās. Komisija būtu jāinformē par to, kuri pakalpojumu sniedzēji ir katras dalībvalsts jurisdikcijā, ievērojot Direktīvu 2000/31/EK un 2010/13/ES noteikumus par tiesībām veikt uzņēmējdarbību.
- (45) Ir parādījušies jauni izaicinājumi, jo īpaši saistībā ar video koplietošanas platformām, kurās lietotāji, it īpaši nepilngadīgie, arvien vairāk patērē audiovizuālu saturu. Šajā sakarā arvien vairāk rūpju sagādā kaitīgs saturs un naīda runa, ko sniedz video koplietošanas platformas pakalpojumos. Lai pasargātu nepilngadīgos un plašāku sabiedrību no šāda satura, ir vajadzīgi samērīgi noteikumi par minētajiem jautājumiem.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.).

- (46) Komerpcapiņojumus video koplietošanas platformas pakalpojumos jau regulē Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK ⁽¹⁾, kas aizliedz uzņēmēju negodīgu komercpraksi attiecībā pret patērētājiem, tostarp maldinošu un agresīvu praksi, kas sastopama informācijas sabiedrības pakalpojumos.

Kas attiecas uz komercpaziņojumiem par tabakas un ar to saistītiem izstrādājumiem video koplietošanas platformās, patērētāju aizsardzību pret tabaku un ar to saistītiem izstrādājumiem pietiekami nodrošina pastāvošie aizliegumi, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/33/EK ⁽²⁾, kā arī aizliegumi, kas attiecas uz komercpaziņojumiem par elektroniskajām cigaretēm un uzpildes flakoniem, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/40/ES ⁽³⁾. Tā kā lietotāji arvien biežāk izmanto video koplietošanas platformas pakalpojumus, lai piekļūtu audiovizuālam saturam, ir nepieciešams nodrošināt pietiekamu patērētāju aizsardzības līmeni, starp visiem pakalpojumu sniedzējiem pienācīgā mērā saskaņojot noteikumus par audiovizuāliem komercpaziņojumiem. Tāpēc ir svarīgi, lai audiovizuālie komercpaziņojumi video koplietošanas platformās tiktu skaidri identificēti un tajos tiktu ievērota virkne minimālo kvalitātes prasību.

- (47) Par ievērojamu daļu satura, ko sniedz video koplietošanas platformas pakalpojumos, video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji nav redakcionāli atbildīgi. Tomēr minētie pakalpojuma sniedzēji parasti nosaka, kā tiek organizēts saturs, proti, raidījumi, lietotāju veidoti video un audiovizuāli komercpaziņojumi, tostarp ar automatiskiem līdzekļiem vai algoritmiem. Tāpēc minētajiem pakalpojumu sniedzējiem būtu jāveic attiecīgi pasākumi, lai aizsargātu nepilngadīgos no satura, kas var kaitēt viņu fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. Tiem būtu jāveic arī pienācīgi pasākumi, lai aizsargātu plašāku sabiedrību no satura, kurā ir kūdīšana uz vardarbību vai naida kurināšana pret personu grupu vai grupas locekli jebkura Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ("Harta") 21. pantā minēta motīva dēļ vai kura izplatīšana ir noziedzīgs nodarījums saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.
- (48) Ņemot vērā to, kāda ir pakalpojumu sniedzēju saistība ar video koplietošanas platformas pakalpojumos sniegto saturu, pienācīgajiem pasākumiem, ko veic nepilngadīgo un plašākas sabiedrības aizsardzībai, būtu jāattiecas uz satura organizāciju, nevis pašu saturu. Tāpēc prasības, kas šajā sakarā izklāstītas Direktīvā 2010/13/ES, būtu jāpiemēro, neskarot Direktīvas 2000/31/EK 12.–14. pantu, kas paredz atbrīvojumu no atbildības par nelikumīgu informāciju, ko nosūta vai ko automatiski, starplaikā un īslaicīgi uzglabā, vai ko glabā daži informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēji. Sniedzot pakalpojumus, uz ko attiecas Direktīvas 2000/31/EK 12.–14. pants, minētās prasības arī būtu jāpiemēro, neskarot minētās direktīvas 15. pantu, kas neļauj piemērot minētajiem pakalpojumu sniedzējiem vispārējus pienākumus pārraudzīt šādu informāciju un aktīvi meklēt faktus vai apstākļus, kas norāda uz nelikumīgu darbību, tomēr tām nebūtu jāattiecas uz pārraudzības pienākumiem konkrētos gadījumos un nekādi nebūtu jāietekmē valstu iestāžu rīkojumi saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (49) Īstenojot pienācīgos pasākumus, kas veicami, ievērojot Direktīvu 2010/13/ES, ir lietderīgi pēc iespējas vairāk iesaistīt video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējus. Tādēļ būtu jāveicina kopregulēšana. Būtu jāsaplabā arī iespēja video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem brīvprātīgi veikt stingrākus pasākumus saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, respektējot vārda brīvību un mediju plurālismu.
- (50) Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un tiesības uz taisnīgu tiesu ir pamattiesības, kas noteiktas Hartas 47. pantā. Tāpēc Direktīvas 2010/13/ES noteikumus nevajadzētu interpretēt tādā veidā, kas liegtu pusēm izmantot savas tiesības uz piekļuvi tiesu sistēmai.
- (51) Saskaņā ar Direktīvu 2010/13/ES pieņemot pienācīgos pasākumus, ar kuriem aizsargā nepilngadīgos no kaitīga satura un plašāku sabiedrību no satura, kurā ir kūdīšana uz vardarbību, naidu un terorismu, būtu rūpīgi jālīdzsvaro Hartā noteiktās piemērojamās pamattiesības. Tas atkarībā no gadījuma jo īpaši attiecas uz tiesībām uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, vārda un informācijas brīvību, uzņēmējdarbības brīvību, diskriminācijas aizliegumu un bērnu tiesībām.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/33/EK (2003. gada 26. maijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas izstrādājumu reklāmu un ar to saistīto sponsordarbību (OV L 152, 20.6.2003., 16. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/40/ES (2014. gada 3. aprīlis) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas un saistīto izstrādājumu ražošanu, noformēšanu un pārdošanu un ar ko atceļ Direktīvu 2001/37/EK (OV L 127, 29.4.2014., 1. lpp.).

- (52) Kontaktkomitejas mērķis ir veicināt Direktīvas 2010/13/ES efektīvu īstenošanu, un ar to būtu regulāri jāapspriežas par jebkurām praktiskām problēmām, kas rodas saistībā ar tās piemērošanu. Kontaktkomitejai savā darbā nebūtu jāprobežojas tikai ar esošo audiovizuālās politikas jautājumu risināšanu, bet būtu jāpievēršas arī attiecīgām pārmaiņām, kas notiek šajā nozarē. To veido dalībvalstu attiecīgo valsts iestāžu pārstāvji. Ieceļot savus pārstāvjus, dalībvalstis tiek mudinātas kontaktkomitejas sastāvā sekmēt dzimumu līdzsvaru.
- (53) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka to valsts regulatīvās iestādes vai struktūras ir juridiski nošķirtas no valdības. Tomēr tam nebūtu jāliedz dalībvalstīm īstenot pārraudzību saskaņā ar valsts konstitucionālajām tiesībām. Būtu jāuzskata, ka valsts regulatīvās iestādes vai struktūras ir sasniegušas vajadzīgo neatkarības līmeni, ja minētās iestādes vai struktūras, tostarp tās, kas izveidotas kā publiskās iestādes vai struktūras, ir funkcionāli un faktiski neatkarīgas no savām attiecīgajām valdībām un no jebkuras citas publiskas vai privātas struktūras. Uzskata, ka tas ir būtiski, lai nodrošinātu valsts regulatīvās iestādes vai struktūras pieņemto lēmumu objektivitāti. Neatkarības prasībai nebūtu jāskar iespēja dalībvalstīm veidot regulatīvās iestādes, kas pārtrauga dažādas nozares, piemēram, audiovizuālo nozari un telekomunikāciju nozari. Valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām vajadzētu būt izpildes pilnvarām un resursiem, kas nepieciešami to uzdevumu izpildei, – personāla, speciālo zināšanu un finansiālo līdzekļu ziņā. Ar savām darbībām valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām, kas izveidotas saskaņā ar Direktīvu 2010/13/ES, būtu jānodrošina, ka tiek ievēroti mērķi attiecībā uz mediju pluralismu, kultūras daudzveidību, patērētāju tiesību aizsardzību, iekšējā tirgus pienācīgu darbību un godīgas konkurences veicināšanu.
- (54) Tā kā viens no audiovizuālo mediju pakalpojumu mērķiem ir kalpot indivīdu interesēm un veidot sabiedrības viedokli, ir būtiski, lai šādi pakalpojumi varētu informēt indivīdus un sabiedrību pēc iespējas pilnīgāk un ar vislielāko dažādību. Minēto mērķi var sasniegt tikai tad, ja redakcionālie lēmumi ir brīvi no valsts iejaukšanās vai valsts regulatīvo iestāžu vai struktūru ietekmes, kas neaprobežojas tikai ar tiesību aktu īstenošanu un nekalpo tādu tiesiski aizsargātu tiesību garantēšanai, kuras ir jāaizsargā neatkarīgi no konkrētā viedokļa.
- (55) Valstu līmenī būtu vajadzīgi efektīvi pārsūdzības mehānismi. Attiecīgajai pārsūdzības iestādei vajadzētu būt neatkarīgai no iesaistītajām pusēm. Šāda iestāde var būt tiesa. Pārsūdzības procedūrām nebūtu jāskar kompetences sadalījums valstu tiesu sistēmās.
- (56) Lai nodrošinātu ES audiovizuālās nozares tiesiskā regulējuma konsekventu piemērošanu visās dalībvalstīs, Komisija ar Komisijas 2014. gada 3. februāra lēmumu ⁽¹⁾ izveidoja Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupu (ERGA). ERGA uzdevums ir sniegt tehnisko ekspertīzi Komisijai tās darbā, kura mērķis ir nodrošināt Direktīvas 2010/13/ES konsekventu īstenošanu visās dalībvalstīs, un veicināt sadarbību starp valstu regulatīvajām iestādēm vai struktūrām un starp valstu regulatīvajām iestādēm vai struktūrām un Komisiju.
- (57) ERGA ir devusi pozitīvu ieguldījumu konsekventā regulēšanas praksē un nodrošinājusi augsta līmeņa konsultācijas Komisijai par īstenošanas jautājumiem. Tāpēc Direktīvā 2010/13/ES ir oficiāli jāatzīst un jāpastiprina tās loma. Tādēļ ERGA būtu jāizveido saskaņā ar minēto direktīvu.
- (58) Komisijai vajadzētu būt iespējai apspriesties ar ERGA par jebkuru jautājumu, kas saistīts ar audiovizuālo mediju pakalpojumiem un video koplietošanas platformām. ERGA būtu jāpalīdz Komisijai, sniedzot tehnisko ekspertīzi un konsultācijas un sekmējot paraugprakses apmaiņu, tostarp attiecībā uz pašregulēšanas un kopregulēšanas rīcības kodeksiem. Konkrēti – Komisijai būtu jāapspriežas ar ERGA, piemērojot Direktīvu 2010/13/ES, lai veicinātu tās konverģentu īstenošanu. Pēc Komisijas pieprasījuma ERGA būtu jāsniedz nesaistoši atzinumi par jurisdikciju, par pasākumiem, ar kuriem atkāpjas no uztveršanas brīvības, un par pasākumiem, ar kuriem vērstas pret jurisdikcijas apiešanu. ERGA būtu arī jāspēj sniegt tehniskas konsultācijas par jebkuru regulatīvo jautājumu, kas saistīts ar audiovizuālo mediju pakalpojumu sistēmu, tostarp naida runas un nepilngadīgo aizsardzības jomā, kā arī par saturu audiovizuālos komercpaziņojumos par pārtiku ar augstu tauku, sāls vai nātrija un cukura saturu.
- (59) Medijpratība ir saistīta ar prasmēm, zināšanām un izpratni, kas iedzīvotājiem ļauj medijus izmantot efektīvi un droši. Lai iedzīvotāji atbildīgi un droši varētu piekļūt informācijai un izmantot, kritiski novērtēt un veidot plašsaziņas līdzekļu saturu, tiem ir vajadzīga augsta līmeņa medijpratība. Medijpratības jomā nevajadzētu aprobežoties tikai ar mācīšanos par rīkiem un tehnoloģijām, bet vajadzētu tiekties uz to, lai iedzīvotāji iegūtu kritiskās domāšanas prasmes, kas vajadzīgas, lai viņi spētu spriest, analizēt sarežģītas situācijas un saskatīt

⁽¹⁾ Komisijas Lēmums C(2014) 462 final (2014. gada 3. februāris), ar ko izveido Eiropas audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu pakalpojumu regulatoru grupu.

atšķirību starp faktiem un viedokļiem. Tāpēc ir nepieciešams, lai gan mediju pakalpojumu sniedzēji, gan video koplietošanas platformas pakalpojumu sniedzēji sadarībā ar visām attiecīgajām ieinteresētajām personām veicinātu medijpratības attīstīšanu visos sabiedrības slāņos, visu vecumu iedzīvotājiem un visiem plašsaziņas līdzekļiem un lai cieši sekotu šajā ziņā panāktajam progresam.

- (60) Direktīva 2010/13/ES neskar dalībvalstu pienākumu ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu. Tajā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti jo īpaši Hartā. Konkrēti, Direktīva 2010/13/ES tiecas nodrošināt, lai tiktu pilnībā ievērotas tiesības uz vārda brīvību, uzņēmējdarbības brīvība un tiesības uz izskatīšanu tiesā, un veicināt Hartā nostiprināto bērna tiesību piemērošanu.
- (61) Jebkādi pasākumi, ko dalībvalstis veic saskaņā ar Direktīvu 2010/13/ES, ir vērsti uz to, lai respektētu vārda brīvību un informācijas un mediju plurālismu, kā arī kultūras un valodu daudzveidību, saskaņā ar UNESCO Konvenciju par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu.
- (62) Tiesības piekļūt politisko ziņu raidījumiem ir būtiskas, lai nosargātu pamatbrīvību saņemt informāciju un Savienībā nodrošinātu skatītāju interešu pilnīgu un pienācīgu aizsardzību. Nemot vērā audiovizuālo mediju pakalpojumu arvien pieaugošo sabiedrisko un demokrātisko nozīmi, politisko ziņu raidījumi – cik plaši vien iespējams un neskarot autortiesību noteikumus – Savienībā būtu jādara pieejami pāri robežām.
- (63) Direktīva 2010/13/ES neattiecas uz starptautisko privāttiesību noteikumiem, jo īpaši noteikumiem, kas regulē tiesu jurisdikciju un to, kuras valsts tiesību akti piemērojami līgumsaistībām un ārpuslīgumiskām saistībām.
- (64) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (65) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva 2010/13/ES,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 2010/13/ES groza šādi:

1) direktīvas 1. panta 1. punktu groza šādi:

a) panta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) “audiovizuālo mediju pakalpojums” ir:

i) pakalpojums, kā definēts Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. un 57. pantā, kura vai no kura nošķiramas daļas galvenais nolūks ir ar mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālu atbildību piedāvāt raidījumus plašākai sabiedrībai, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē; šādi audiovizuālo mediju pakalpojumi ir vai nu televīzijas apraide, kā definēts šā punkta e) apakšpunktā, vai arī audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, kā definēts šā punkta g) apakšpunktā;

ii) audiovizuāls komercpaziņojums;”;

b) iekļauj šādu apakšpunktu:

“aa) “video koplietošanas platformas pakalpojums” ir pakalpojums, kā definēts Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. un 57. pantā, kura vai no kura nošķiramas daļas galvenais nolūks vai kura būtiskas funkcionalitātes galvenais nolūks ir bez mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionālas atbildības piedāvāt raidījumus, lietotāju veidotus video vai abus plašākai sabiedrībai, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē, kur to organizāciju nosaka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs, tostarp ar automātiskiem līdzekļiem vai algoritmiem, jo īpaši, izrādot, marķējot un sekvencējot;”;

⁽¹⁾ OVC 369, 17.12.2011., 14. lpp.

c) panta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) “raidījums” ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas neatkarīgi no tā garuma veido atsevišķu vienību raidījumu programmā vai katalogā, kuru izveidojis mediju pakalpojumu sniedzējs, tostarp pilnmetrāžas filmas, videoklipi, sporta pasākumi, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērnu raidījumi un oriģināllugas;”;

d) iekļauj šādus apakšpunktus:

“ba) “lietotāja veidots video” ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas neatkarīgi no tā garuma veido atsevišķu vienību, ko rada lietotājs un video koplietošanas platformā augšupielādē minētais lietotājs vai jebkurš cits lietotājs;

bb) “redakcionāls lēmums” ir lēmums, kuru regulāri pieņem nolūkā īstenot redakcionālo atbildību un kurš ir saistīts ar audiovizuālo mediju pakalpojuma ikdienā veicamo darbību;”;

e) iekļauj šādu apakšpunktu:

“da) “video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs” ir fiziska vai juridiska persona, kas sniedz video koplietošanas platformas pakalpojumu;”;

f) panta h) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“h) “audiovizuāls komercpaziņojums” ir attēli ar skaņu vai bez tās, kas ir paredzēti, lai tieši vai netieši reklamētu fiziskas vai juridiskas personas, kas veic saimniecisko darbību, preces, pakalpojumus vai tēlu; šādi attēli pavada raidījumā vai lietotāja veidotu video vai ir iekļauti raidījumā vai lietotāja veidotā video par samaksu vai līdzīgu atlīdzību vai pašreklāmas nolūkā. Audiovizuālu komercpaziņojumu veidi ir cita starpā televīzijas reklāma, sponsorēšana, televeikals un produktu izvietošana;”;

g) panta k) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“k) “sponsorēšana” ir jebkurš publisku vai privātu uzņēmumu vai fizisku personu, kas nav iesaistīti audiovizuālo mediju pakalpojumu vai video koplietošanas platformas pakalpojumu sniegšanā vai audiovizuālu darbu veidošanā, ieguldījums audiovizuālo mediju pakalpojumu, video koplietošanas platformas pakalpojumu, lietotāju veidotu video vai raidījumu finansēšanā nolūkā popularizēt savu nosaukumu, preču zīmi, tēlu, darbību vai ražojumus;”;

h) panta m) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“m) “produktu izvietošana” ir jebkurš audiovizuāla komercpaziņojuma veids, kas sastāv no produktu, pakalpojumu vai to preču zīmju iekļaušanas vai kas sastāv no atsaucēm uz tiem, demonstrējot tos raidījumā vai lietotāju veidotā video par samaksu vai līdzīgu atlīdzību;”;

2) II nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“VISPĀRĪGI NOTEIKUMI PAR AUDIOVIZUĀLO MEDIJU PAKALPOJUMIEM”;

3) direktīvas 2. pantu groza šādi:

a) panta 3. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir vienā dalībvalstī, bet redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem citā dalībvalstī, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā darbojas nozīmīga daļa tā darbaspēka, kas ir iesaistīts ar raidījumiem saistītajā audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībā. Ja ar raidījumiem saistītajās audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībās iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa darbojas katrā no minētajām dalībvalstīm, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā ir tā galvenais birojs. Ja nevienā no šīm dalībvalstīm nedarbojas ar raidījumiem saistītajās audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībās iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā tas pirmo reizi sāka darbību saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, ar noteikumu, ka tas uztur stabilu un efektīvu saikni ar minētās dalībvalsts ekonomiku;”;

b) iekļauj šādus punktus:

“5.a Dalībvalstis nodrošina, lai mediju pakalpojumu sniedzēji informētu kompetentās valstu regulatīvās iestādes vai struktūras par visām izmaiņām, kas var ietekmēt jurisdikcijas noteikšanu saskaņā ar 2., 3. un 4. punktu.

5.b Dalībvalstis izveido un atjaunina to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju sarakstu un norāda, uz kuriem 2.–5. punktā izklāstītajiem kritērijiem to jurisdikcija balstās. Dalībvalstis dara Komisijai zināmu minēto sarakstu, tostarp visus tā atjauninājumus.

Komisija nodrošina, ka šādus sarakstus dara pieejamus centralizētā datubāzē. Ja ir neatbilstības starp sarakstiem, Komisija sazinās ar attiecīgajām dalībvalstīm, lai rastu risinājumu. Komisija nodrošina, lai valstu regulatīvajām iestādēm vai struktūrām būtu piekļuve minētajai datubāzei. Komisija informāciju datubāzē dara publiski pieejamu.

5.c Ja, piemērojot šīs direktīvas 3. vai 4. pantu, attiecīgās dalībvalstis nespēj vienoties, kurai dalībvalstij ir jurisdikcija, tās bez liekas kavēšanās jautājumu iesniedz Komisijai. Komisija var lūgt Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupu (ERGA) sniegt atzinumu par šo jautājumu saskaņā ar 30.b panta 3. punkta d) apakšpunktu. ERGA sniedz šādu atzinumu 15 darbdienu laikā no Komisijas pieprasījuma iesniegšanas brīža. Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju, kas izveidota ar 29. pantu.

Kad Komisija pieņem lēmumu, ievērojot 3. panta 2. vai 3. punktu vai 4. panta 5. punktu, tā lemj arī par to, kurai dalībvalstij ir jurisdikcija.”;

4) direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu:

“3. pants

1. Dalībvalstis nodrošina uztveršanas brīvību un savā teritorijā neierobežo audiovizuālo mediju pakalpojumu retranslāciju no citām dalībvalstīm tādu apsvērumu dēļ, kuri ietilpst šīs direktīvas koordinētajās jomās.

2. Dalībvalstis var uz laiku atkāpties no šā panta 1. punkta, ja audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz citas dalībvalsts jurisdikcijā esošs mediju pakalpojumu sniedzējs, klaji, nopietni un smagi pārkāpj 6. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai 6.a panta 1. punktu vai apdraud sabiedrības veselību, vai rada nopietnu un smagu tās apdraudējuma risku.

Šā punkta pirmajā daļā minēto atkāpi piemēro, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) iepriekšējo 12 mēnešu laikā mediju pakalpojumu sniedzējs ir vismaz divreiz jau veicis vienu vai vairākas pirmajā daļā aprakstītās rīcības;
- b) attiecīgā dalībvalsts rakstiski ir paziņojusi mediju pakalpojumu sniedzējam, dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir minētais pakalpojumu sniedzējs, un Komisijai par varbūtējo pārkāpumu un par samērīgiem pasākumiem, ko tā nodomājusi veikt, ja jebkāds šāds pārkāpums atkārtotos.
- c) attiecīgā dalībvalsts ir ievērojusi mediju pakalpojumu sniedzēja tiesības uz aizstāvību un jo īpaši – devusi minētajam pakalpojumu sniedzējam iespēju paust savus uzskatus par varbūtējiem pārkāpumiem; un
- d) apspriešanās ar dalībvalsti, kuras jurisdikcijā ir pakalpojumu sniedzējs, un Komisiju nav noslēgušās ar izlīgumu viena mēneša laikā pēc tam, kad Komisija saņēmusi b) apakšpunktā minēto paziņojumu.

Triju mēnešu laikā pēc tam, kad saņemts paziņojums par attiecīgās dalībvalsts veiktajiem pasākumiem, un pēc tam, kad Komisija lūgusi ERGA sniegt atzinumu saskaņā ar 30.b panta 3. punkta d) apakšpunktu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai minētie pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesību aktiem. Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju. Ja Komisija izlemj, ka minētie pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesību aktiem, tā attiecīgajai dalībvalstij prasa steidzami izbeigt attiecīgos pasākumus.

3. Dalībvalsts var uz laiku atkāpties no šā panta 1. punkta, ja audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz citas dalībvalsts jurisdikcijā esošs mediju pakalpojumu sniedzējs, klaji, nopietni un smagi pārkāpj 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu vai apdraud sabiedrisko drošību, tostarp valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu, vai rada nopietnu un smagu tās apdraudējuma risku.

Pirmajā daļā minēto atkāpi piemēro, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) iepriekšējo 12 mēnešu laikā pirmajā daļā minētā rīcība iepriekš notikusi vismaz vienu reizi;

un

- b) attiecīgā dalībvalsts rakstiski ir paziņojusi mediju pakalpojumu sniedzējam, dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir minētais pakalpojumu sniedzējs, un Komisijai par varbūtējo pārkāpumu un par samērīgiem pasākumiem, ko tā nodomājusi veikt, ja jebkāds šāds pārkāpums atkārtotos.

Attiecīgā dalībvalsts ievēro attiecīgā mediju pakalpojumu sniedzēja tiesības uz aizstāvību un jo īpaši – dod minētajam pakalpojumu sniedzējam iespēju paust savus uzskatus par varbūtējiem pārkāpumiem.

Triju mēnešu laikā pēc tam, kad saņemts paziņojums par attiecīgās dalībvalsts veiktajiem pasākumiem, un pēc tam, kad Komisija lūgusi *ERGA* sniegt atzinumu saskaņā ar 30.b panta 3. punkta d) apakšpunktu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai minētie pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesību aktiem. Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju. Ja Komisija izlemj, ka minētie pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesību aktiem, tā attiecīgajai dalībvalstij prasa steidzami izbeigt attiecīgos pasākumus.

4. Šā panta 2. un 3. punkts neskar nevienas procedūras, tiesiskās aizsardzības līdzekļa vai sankcijas par attiecīgajiem pārkāpumiem piemērošanu dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir attiecīgais mediju pakalpojumu sniedzējs.

5. Steidzamos gadījumos dalībvalstis var ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc varbūtējā pārkāpuma atkāpties no 3. punkta a) un b) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem. Šādā gadījumā par veiktajiem pasākumiem pēc iespējas īsākā laikā paziņo Komisijai un dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, norādot iemeslus, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams. Komisija pēc iespējas īsākā laikā pārbauda paziņoto pasākumu saderību ar Savienības tiesību aktiem. Ja tā secina, ka pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesību aktiem, Komisija lūdz attiecīgajai dalībvalstij minētos pasākumus steidzami izbeigt.

6. Ja Komisijai trūkst informācijas, kas ir nepieciešama, lai pieņemtu lēmumu, ievērojot 2. vai 3. punktu, tā viena mēneša laikā pēc paziņojuma saņemšanas lūdz attiecīgo dalībvalsti sniegt visu informāciju, kas ir nepieciešama, lai pieņemtu minēto lēmumu. Termiņu, kurā Komisijai jāpieņem lēmums, atliek līdz tam, kad minētā dalībvalsts ir iesniegusi šādu nepieciešamo informāciju. Jebkurā gadījumā termiņu nevar atlikt ilgāk par vienu mēnesi.

7. Dalībvalstis un Komisija kontaktkomitejā un *ERGA* regulāri apmainās ar pieredzi un paraugpraksi par šajā pantā izklāstīto procedūru.”;

5) direktīvas 4. pantu aizstāj ar šādu:

“4. pants

1. Dalībvalstis patur tiesības pieprasīt, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievērotu sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus jomās, ko koordinē ar šo direktīvu, ar noteikumu, ka šādi noteikumi atbilst Savienības tiesību aktiem.

2. Ja dalībvalsts:

- a) ir izmantojusi brīvas izvēles iespēju saskaņā ar 1. punktu pieņemt sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus vispārēju sabiedrības interešu jomā, un
- b) novērtē, ka citas dalībvalsts jurisdikcijā esošs mediju pakalpojumu sniedzējs sniedz audiovizuālo mediju pakalpojumu, kas pilnībā vai galvenokārt ir vērsts uz tās teritoriju,

tā var lūgt jurisdikcijas dalībvalsti risināt jebkādas saistībā ar šo punktu konstatētas problēmas. Abas dalībvalstis lojāli un ātri sadarbojas nolūkā panākt savstarpēji apmierinošu risinājumu.

Saņemot pamatotu lūgumu saskaņā ar šā punkta pirmo daļu, jurisdikcijas dalībvalsts lūdz mediju pakalpojumu sniedzēju ievērot attiecīgos noteikumus vispārēju sabiedrības interešu jomā. Jurisdikcijas dalībvalsts regulāri informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti par pasākumiem, kas veikti, lai risinātu konstatētās problēmas. Divu mēnešu laikā no lūguma saņemšanas brīža jurisdikcijas dalībvalsts informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti un Komisiju par gūtajiem rezultātiem un izskaidro iemeslus, ja risinājumu nav izdevies atrast.

Jebkura no abām dalībvalstīm var aicināt kontaktkomiteju izskatīt attiecīgo lietu jebkurā laikā.

3. Attiecīgā dalībvalsts var pieņemt atbilstīgus pasākumus pret attiecīgo mediju pakalpojumu sniedzēju, ja:

- a) tā novērtē, ka rezultāti, kas panākti, piemērojot 2. punktu, nav apmierinoši; un

- b) tā ir sniegusi pierādījumus, ka attiecīgais mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību jurisdikcijas dalībvalstī, lai jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, apietu stingrākus noteikumus, kas tam būtu piemērojami, ja tas veiktu uzņēmējdarbību attiecīgajā dalībvalstī; minētie pierādījumi ļauj ticami konstatēt šādu apiešanu, un nav nepieciešamības pierādīt mediju pakalpojumu sniedzēja nodomu apiet minētos stingrākos noteikumus.

Šādi pasākumi ir objektīvi nepieciešami, tos piemēro nediskriminējoši un samērīgi noteiktajiem mērķiem.

4. Dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar 3. punktu tikai gadījumos, kad ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) tā ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību, par savu nodomu veikt šādus pasākumus, vienlaikus pamatojot iemeslus, uz kuriem balstīts tās novērtējums;
- b) tā ir ievērojusi attiecīgā mediju pakalpojumu sniedzēja tiesības uz aizstāvību un jo īpaši – devusi minētajam mediju pakalpojumu sniedzējam iespēju paust savus uzskatus par varbūtējo apiešanu un pasākumiem, ko paziņotājas dalībvalstis nodomājušas veikt; un
- c) Komisija – pēc tam, kad tā lūgusi ERGA sniegt atzinumu saskaņā ar 30.b panta 3. punkta d) apakšpunktu – ir nolēmusi, ka pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesību aktiem, jo īpaši – ka novērtējumi, ko izdarījusi dalībvalsts, kura veic pasākumus saskaņā ar šā panta 2. un 3. punktu, ir pareizi pamatoti; Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju.

5. Pēc 4. punkta a) apakšpunktā paredzētā paziņojuma saņemšanas Komisija triju mēnešu laikā pieņem lēmumu par to, vai šie pasākumi ir saderīgi ar Savienības tiesību aktiem. Ja Komisija nolemj, ka minētie pasākumi nav saderīgi ar Savienības tiesību aktiem, tā pieprasa attiecīgajai dalībvalstij atturēties no plānoto pasākumu veikšanas.

Ja Komisijai trūkst informācijas, kas ir nepieciešama, lai pieņemtu lēmumu, ievērojot pirmo daļu, tā viena mēneša laikā pēc paziņojuma saņemšanas lūdz attiecīgo dalībvalsti sniegt visu informāciju, kas nepieciešama, lai pieņemtu minēto lēmumu. Termiņu, kurā Komisijai jāpieņem lēmums, atliek līdz tam, kad minētā dalībvalsts ir iesniegusi šādu nepieciešamo informāciju. Jebkurā gadījumā termiņu nevar atlikt ilgāk par vienu mēnesi.

6. Dalībvalstis savā tiesību aktu sistēmā ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji efektīvi izpildītu šīs direktīvas prasības.

7. Piemēro Direktīvu 2000/31/EK, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi. Ja rodas kolīzija starp Direktīvu 2000/31/EK un šo direktīvu, prevalē šī direktīva, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.”;

6) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“4.a pants

1. Dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu un pašregulēšanas veicināšanu ar rīcības kodeksiem, ko pieņem valsts līmenī šīs direktīvas koordinētajās jomās, ciktāl to ļauj valstu tiesību sistēmas. Minētie kodeksi:

- a) ir tādi, lai kopumā būtu pieņemami galvenajām ieinteresētajām personām attiecīgajās dalībvalstīs;
- b) ietver to mērķu skaidru un nepārprotamu izklāstu;
- c) paredz šo mērķu sasniegšanas regulāru, pārredzamu un neatkarīgu pārraudzību un izvērtēšanu; un
- d) paredz efektīvu izpildi, tostarp iedarbīgas un samērīgas sankcijas.

2. Dalībvalstis un Komisija var veicināt pašregulēšanu ar Savienības rīcības kodeksiem, ko izstrādājuši mediju pakalpojumu sniedzēji, video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji vai organizācijas, kas tos pārstāv, sadarbībā, ja vajadzīgs, ar citiem sektoriem, tādiem kā nozares, tirdzniecības, profesionālās un patērētāju apvienības vai organizācijas. Minētie kodeksi ir tādi, lai kopumā būtu pieņemami galvenajām ieinteresētajām personām Savienības līmenī un atbilst 1. punkta b)–d) apakšpunktam. Savienības rīcības kodeksi neskar valstu rīcības kodeksus.

Sadarbībā ar dalībvalstīm Komisija attiecīgā gadījumā veicina Savienības rīcības kodeksu izstrādi saskaņā ar subsidaritātes un proporcionalitātes principu.

Savienības rīcības kodeksu parakstītāji iesniedz minēto kodeksu projektus un to grozījumus Komisijai. Komisija par minētajiem kodeksu projektiem vai to grozījumiem apspriežas ar kontaktkomiteju.

Komisija Savienības rīcības kodeksus dara publiski pieejamus un var nodrošināt tiem atbilstīgu publicitāti.

3. Dalībvalstis patur tiesības pieprasīt, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievērotu sīkāk izstrādātus vai stingrākus noteikumus saskaņā ar šo direktīvu un Savienības tiesību aktiem, tostarp, ja to valsts neatkarīgās regulatīvās iestādes vai struktūras secina, ka izrādījies, ka kāds rīcības kodekss vai tā daļas nav pietiekami efektīvi. Dalībvalstis par šādiem noteikumiem nekavējoties ziņo Komisijai.”;

7) III nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“AUDIOVIZUĀLO MEDIJU PAKALPOJUMIEM PIEMĒROJAMIE NOTEIKUMI”;

8) direktīvas 5. pantu aizstāj ar šādu:

“5. pants

1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka tās jurisdikcijā esošais audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējs ļauj pakalpojuma saņēmējiem vienkārši, tieši un pastāvīgi piekļūt vismaz šādai informācijai:

a) tā nosaukums,

b) ģeogrāfiskā adrese, kurā tas veic uzņēmējdarbību;

c) dati, tostarp tā e-pasta adrese vai tīmekļa vietne, kas ātri ļauj ar to sazināties tieši un efektīvi;

d) dalībvalsts, kuras jurisdikcijā tas ir, un kompetentās regulatīvās iestādes vai uzraudzības struktūras.

2. Dalībvalstis var pieņemt legīslatīvus pasākumus, kuros paredzēts, ka papildus 1. punktā uzskaitītajai informācijai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji dara pieejamu informāciju par savu īpašumtiesību struktūru, tostarp faktiskajiem īpašniekiem. Ar minētajiem pasākumiem ir jāievēro attiecīgās pamattiesības, piemēram, faktisko īpašnieku privātā un ģimenes dzīve. Šādiem pasākumiem jābūt vajadzīgiem un samērīgiem, un to nolūkam jābūt sasnīgt kādu vispārējo interešu mērķi.”;

9) direktīvas 6. pantu aizstāj ar šādu:

“6. pants

1. Neskarot dalībvalstu pienākumu ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu, tās ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumi, kurus sniedz to jurisdikcijā esoši mediju pakalpojumu sniedzēji, nesatur nekādu:

a) kūdišanu uz vardarbību vai naida kurināšanu pret personu grupu vai grupas locekli jebkura Hartas 21. pantā minēta motīva dēļ;

b) publisku provokāciju izdarīt teroristu nodarījumu, kā izklāstīts Direktīvas (ES) 2017/541 5. pantā.

2. Šā panta vajadzībām veiktajiem pasākumiem jābūt vajadzīgiem un samērīgiem, un ar tiem jāievēro Hartā izklāstītās tiesības un principi.”;

10) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“6.a pants

1. Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošu mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtos audiovizuālo mediju pakalpojumus, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, lai nodrošinātu, ka nepilngadīgie parastos apstākļos tos nedzirdēs un neredzēs. Šādi pasākumi var ietvert pārraides laika izvēli, vecuma pārbaudes rīkus vai citus tehniskus pasākumus. Tiem jābūt samērīgiem ar iespējamo raidījuma kaitējumu.

Viskaitīgākajam saturam, piemēram, neattaisnojama vardarbībai un pornogrāfijai, piemēro visstingrākos pasākumus.

2. Nepilngadīgo personas dati, ko, ievērojot 1. punktu, ievākuši vai citādi generējuši mediju pakalpojumu sniedzēji, netiek apstrādāti komerciālos nolūkos, tādos kā tiešais mārketingis, profilēšana un uzvedībā balstīta mērķtiecīga reklāma.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka mediju pakalpojumu sniedzēji skatītājiem sniedz pietiekamu informāciju par saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai. Šajā nolūkā mediju pakalpojumu sniedzēji izmanto sistēmu, kas raksturo audiovizuālo mediju pakalpojuma satura iespējami kaitīgo būtību.

Šā punkta īstenošanai dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā.

4. Komisija mudina mediju pakalpojumu sniedzējus apmainīties ar paraugpraksi attiecībā uz kopregulēšanas rīcības kodeksiem. Dalībvalstis un Komisija var veicināt pašregulēšanu šā panta nolūkos, izmantojot 4.a panta 2. punktā minētos Savienības rīcības kodeksus.”;

11) direktīvas 7. pantu aizstāj ar šādu:

“7. pants

1. Dalībvalstis bez liekas kavēšanās nodrošina, ka pakalpojumi, kurus sniedz to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji, ar samērīgu pasākumu palīdzību tiek nepārtraukti un pakāpeniski darīti pieejamāki personām ar invaliditāti.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka mediju pakalpojumu sniedzēji regulāri ziņo valstu regulatīvajām iestādēm vai struktūrām par 1. punktā minēto pasākumu īstenošanu. Par 1. punkta īstenošanu dalībvalstis ziņo Komisijai līdz 2022. gada 19. decembrim un pēc tam ik pēc trim gadiem.

3. Dalībvalstis mudina mediju pakalpojumu sniedzējus izstrādāt pieejamības nodrošināšanas rīcības plānus ar mērķi to sniegtos pakalpojumus nepārtraukti un pakāpeniski darīti pieejamākus personām ar invaliditāti. Par jebkuru šādu rīcības plānu informē valstu regulatīvās iestādes vai struktūras.

4. Katra dalībvalsts norīko vienotu, viegli pieejamu, tostarp personām ar invaliditāti, un publiski pieejamu tiešsaistes kontaktpunktu ar mērķi sniegt informāciju un saņemt sūdzības par jebkādam pieejamības problēmām, kas minētas šajā pantā.

5. Dalībvalstis nodrošina, lai informācija par ārkārtas situācijām, tostarp publiski paziņojumi un informācija dabas katastrofu gadījumā, ko publisko, izmantojot audiovizuālo mediju pakalpojumus, tiktu sniegta veidā, kas ir pieejams personām ar invaliditāti.”;

12) direktīvā iekļauj šādus pantus:

“7.a pants

Dalībvalstis var veikt pasākumus, ar ko nodrošina vispārējas nozīmes audiovizuālo mediju pakalpojumu pienācīgu pamanāmību.

7.b pants

Dalībvalstis veic atbilstīgus un samērīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtie audiovizuālo mediju pakalpojumi netiek pārklāti komerciālos nolūkos vai grozīti bez minēto pakalpojumu sniedzēju nepārprotamas piekrišanas.

Šā panta nolūkos dalībvalstis precizē regulējuma detaļas, tostarp izņēmumus, jo īpaši saistībā ar lietotāju legītimo interešu aizsargāšanu, vienlaikus ņemot vērā to mediju pakalpojumu sniedzēju legītimās intereses, kuri sākotnēji snieguši audiovizuālo mediju pakalpojumus.”;

13) direktīvas 9. pantu aizstāj ar šādu:

“9. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtie audiovizuālie komercpaziņojumi atbilst šādām prasībām:

- a) audiovizuālie komercpaziņojumi ir uzreiz atpazīstami; slēpti audiovizuāli komercpaziņojumi ir aizliegti;
- b) audiovizuālos komercpaziņojumos neizmanto metodes, kas iedarbojas uz zemapziņu;

- c) audiovizuālos komercpaziņojumos:
- i) neaizskar cilvēka cieņu;
  - ii) neietver un nepopularizē diskrimināciju dzimuma, rases vai etniskās izcelsmes, valstspiederības, reliģijas vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ;
  - iii) nemudina uz rīcību, kas apdraud veselību vai drošību;
  - iv) nemudina uz rīcību, kas var būtiski kaitēt vides aizsardzībai;
- d) ir aizliegti visi cigarešu un citu tabakas izstrādājumu, kā arī elektronisko cigarešu un uzpildes flakonu audiovizuālu komercpaziņojumu veidi;
- e) audiovizuālus komercpaziņojumus par alkoholiskajiem dzērieniem nevērš konkrēti uz nepilngadīgo auditoriju, un tajos neveicina šādu dzērienu pārmērīgu lietošanu;
- f) ir aizliegti audiovizuāli komercpaziņojumi par zālēm un ārstēšanu, kas dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, ir pieejamas tikai pēc ārsta norādījuma;
- g) audiovizuāli komercpaziņojumi nerada fizisku, garīgu vai tikumisku kaitējumu nepilngadīgajiem; tādēļ ar šādiem paziņojumiem tieši nemudina nepilngadīgos iegādāties vai nomāt preces vai pakalpojumus, izmantojot viņu pieredzes trūkumu vai lētību, tieši neiedrošina viņus pārliecināt savus vecākus vai citus iegādāties reklamētās preces vai pakalpojumus, neizmanto nepilngadīgo īpašo uzticēšanos vecākiem, skolotājiem vai citām personām vai nepamatoti neparāda nepilngadīgos bīstamās situācijās.

2. Audiovizuāli komercpaziņojumi par alkoholiskajiem dzērieniem audiovizuālo mediju pakalpojumos pēc pieprasījuma, izņemot sponsorēšanu un produktu izvietojumu, atbilst 22. pantā izklāstītajiem kritērijiem.

3. Dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu un pašregulēšanas veicināšanu ar rīcības kodeksiem, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā, attiecībā uz nepiemērotiem audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskiem dzērieniem. Minēto kodeksu mērķis ir efektīvi samazināt nepilngadīgo saskari ar audiovizuāliem komercpaziņojumiem par alkoholiskiem dzērieniem.

4. Dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu un pašregulēšanas veicināšanu ar rīcības kodeksiem, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā, attiecībā uz bērnu raidījumos iekļautiem vai tiem pievienotiem nepiemērotiem audiovizuāliem komercpaziņojumiem par pārtiku un dzērieniem, kuru sastāvā ir uzturvielas un vielas ar ietekmi uz uzturu vai fizioloģiju, jo īpaši tauki, transtaukskābes, sāls vai nātrijs un cukuri, kuru pārmērīgas devas kopējā uzturā nav ieteicamas.

Minēto kodeksu mērķis ir efektīvi samazināt bērnu saskari ar audiovizuāliem komercpaziņojumiem par šādu pārtiku un dzērieniem. Ar tiem ir paredzēts panākt, ka šādi audiovizuālie komercpaziņojumi neuzsver šādas pārtikas un dzērienu uztura aspektu pozitīvās iezīmes.

5. Dalībvalstis un Komisija var veicināt pašregulēšanu šā panta nolūkos, izmantojot 4.a panta 2. punktā minētos Savienības rīcības kodeksus.”;

14) direktīvas 10. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Audiovizuālo mediju pakalpojumus vai raidījumus nesponsorē uzņēmumi, kuru pamatdarbība ir cigarešu un citu tabakas izstrādājumu ražošana vai tirdzniecība, kā arī elektronisko cigarešu vai uzpildes flakonu ražošana vai tirdzniecība.”;

b) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Ziņas un aktuālo notikumu raidījumus nesponsorē. Dalībvalstis var aizliegt bērnu raidījumu sponsorēšanu. Dalībvalstis var aizliegt sponsora logotipa parādīšanu bērnu raidījumos, dokumentālās filmās un reliģiskos raidījumos.”;

15) direktīvas 11. pantu aizstāj ar šādu:

“11. pants

1. Šis pants attiecas tikai uz raidījumiem, kas veidoti pēc 2009. gada 19. decembra.

2. Produktu izvietojuma ir pieļaujama visos audiovizuālo mediju pakalpojumos, izņemot ziņu un aktuālo notikumu raidījumus, patērētāju tiesību aizsardzības raidījumus, reliģiskos raidījumus un bērnu raidījumus.

3. Raidījumi, kuros ietverta produktu izvietošana, atbilst šādām prasībām:
- a) to saturs un organizēšana raidījumu programmā televīzijas apraides gadījumā vai katalogā audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma gadījumā nekādos apstākļos netiek ietekmēta tā, lai iespaidotu mediju pakalpojumu sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;
  - b) tie tieši neveicina preču vai pakalpojumu iegādi vai nomu, jo īpaši izdarot īpašus pamudinošus norādījumus, lai ieteiktu minētā preces vai pakalpojumus;
  - c) tajos nav pārmērīgi izcelts attiecīgais produkts;
  - d) skatītājus skaidri informē par produktu izvietošana, uz to pienācīgi norādot raidījuma sākumā un beigās, un arī tad, kad raidījums atsākas pēc reklāmas pauzes, lai izvairītos no skatītāja maldināšanas.

Dalībvalstis var nepiemērot d) apakšpunktā izklāstītās prasības, izņemot raidījumus, ko veidojis vai pasūtījis mediju pakalpojumu sniedzējs vai ar minēto mediju pakalpojumu sniedzēju saistīts uzņēmums.

4. Jebkurā gadījumā raidījumos neietver šādu produktu izvietošana:
- a) cigaretes un citi tabakas izstrādājumi, kā arī elektroniskās cigaretes un uzpildes flakoni, vai tādu uzņēmumu produktu izvietošana, kuru pamatdarbība ir minēto produktu ražošana vai tirdzniecība;
  - b) konkrētas zāles vai ārstēšana, kas dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, ir pieejamas tikai pēc ārsta norādījuma.”;

16) IV nodaļas virsrakstu svītros;

17) direktīvas 12. pantu svītros;

18) direktīvas 13. pantu aizstāj ar šādu:

“13. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji, kas piedāvā audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, gādā, lai to katalogos būtu vismaz 30 % Eiropas darbu, un nodrošina minēto darbu pamanāmību.

2. Ja dalībvalstis prasa to jurisdikcijā esošajiem mediju pakalpojumu sniedzējiem finansiāli piedalīties Eiropas darbu veidošanā, tostarp ar tiešu ieguldījumu saturā un iemaksām valsts fondos, tās var arī prasīt šādas finansiālas iemaksas, kas ir samērīgas un nediskriminējošas, veikt mediju pakalpojumu sniedzējiem, kuru mērķauditorija ir to teritorijās, bet kuri uzņēmējdarbību veic citās dalībvalstīs.

3. Šā panta 2. punktā minētajā gadījumā finansiālo iemaksu pamatā ir tikai ieņēmumi, kas gūti mērķauditorijas dalībvalstīs. Ja dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību, nosaka šādu finansiālu iemaksu, tā ņem vērā jebkādas finansiālas iemaksas, ko nosaka mērķauditorijas dalībvalstīs. Finansiālas iemaksas atbilst Savienības tiesību aktiem, it īpaši valsts atbalsta noteikumiem.

4. Par 1. un 2. punkta īstenošanu dalībvalstis ziņo Komisijai līdz 2021. gada 19. decembrim un pēc tam ik pēc diviem gadiem.

5. Pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju un neatkarīga pētījuma rezultātiem, Komisija Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz ziņojumu par 1. un 2. punkta piemērošanu, ņemot vērā tirgus un tehnoloģiju attīstību, kā arī kultūras daudzveidības mērķi.

6. Pienākums, kas noteikts, ievērojot 1. punktu, un 2. punktā minētā prasība mediju pakalpojumu sniedzējiem, kuru mērķauditorija ir citās dalībvalstīs, neattiecas uz mediju pakalpojumu sniedzējiem ar zemu apgrozījumu vai šauru auditoriju. Dalībvalstis var arī nepiemērot šādus pienākumus vai prasības gadījumos, kad tie būtu nerealizējami vai nepamatoti audiovizuālo mediju pakalpojumu būtības vai temata dēļ.

7. Pēc apspriešanās ar kontaktkomiteju Komisija izdod pamatnostādnes attiecībā uz to, kā aprēķina 1. punktā minēto Eiropas darbu daļu, un attiecībā uz to, kā nosaka 6. punktā minēto šauru auditoriju un zemo apgrozījumu.”;

19) direktīvas 19. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Nošķirti televīzijas reklāmas un televeikala iestarpinājumi ir pieņemami sporta pasākumos. Nošķirti televīzijas reklāmas un televeikala iestarpinājumi, kas nav iestarpinājumi sporta pasākumu pārraidē, ir izņēmums.”;

20) direktīvas 20. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Televīzijas filmu (izņemot daudzsēriju filmas, seriālus un dokumentālās filmas), kinematogrāfisku darbu un ziņu raidījumu pārraidi var pārtraukt ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu vienu reizi katrā paredzētajā periodā, kas ir vismaz 30 minūtes. Bērniem paredzēto raidījumu pārraidi var pārtraukt ar televīzijas reklāmu vienreiz katrā paredzētajā laikā, kas ir vismaz 30 minūtes, ar noteikumu, ka raidījuma paredzētais ilgums pārsniedz 30 minūtes. Televeikala pārraide ir aizliegta bērnu raidījumu laikā. Televīzijas reklāmas vai televeikalu neiestarpina reliģisku ceremoniju pārraidēs.”;

21) direktīvas 23. pantu aizstāj ar šādu:

“23. pants

1. No plkst. 6.00 līdz 18.00 televīzijas reklāmas un televeikala iestarpinājumu raidlaika īpatsvars nepārsniedz 20 % no minētā laika. No plkst. 18.00 līdz 24.00 televīzijas reklāmas un televeikala iestarpinājumu raidlaika īpatsvars nepārsniedz 20 % no minētā laika.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz:

- a) raidorganizācijas paziņojumiem par saviem raidījumiem un palīgproduktiem, kas tieši atvasināti no minētajiem raidījumiem, vai par citu tās pašas raidorganizāciju sabiedrību grupas raidījumiem un audiovizuālajiem mediju pakalpojumiem;
- b) sponsorēšanas paziņojumiem;
- c) produktu izvietošanu;
- d) neitrāliem kadriem starp redakcionālo saturu un televīzijas reklāmas vai televeikala iestarpinājumiem un starp atsevišķiem iestarpinājumiem.”;

22) VIII nodaļu svītrot;

23) direktīvā iekļauj šādu nodaļu:

“IXA NODAĻA

NOTEIKUMI, KAS PIEMĒROJAMI VIDEO KOPLIETOŠANAS PLATFORMAS PAKALPOJUMIEM

28.a pants

1. Šajā direktīvā video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalsts teritorijā Direktīvas 2000/31/EK 3. panta 1. punkta nozīmē, ir minētās dalībvalsts jurisdikcijā.

2. Video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalsts teritorijā, ievērojot 1. punktu, šajā direktīvā tiek uzskatīts par tādu, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, ja minētajam koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam:

- a) ir mātesuzņēmums vai meitasuzņēmums, kas veic uzņēmējdarbību minētās dalībvalsts teritorijā; vai
- b) ja tas ir daļa no grupas un ja kāds cits minētās grupas uzņēmums veic uzņēmējdarbību minētās dalībvalsts teritorijā.

Šajā pantā:

- a) “mātesuzņēmums” ir uzņēmums, kurš kontrolē vienu vai vairākus meitasuzņēmumus;
- b) “meitasuzņēmums” ir uzņēmums, kuru kontrolē mātesuzņēmums, tostarp jebkurš galvenā mātesuzņēmuma meitasuzņēmums;
- c) “grupa” ir mātesuzņēmums, visi tās meitasuzņēmumi un visi citi uzņēmumi, kam ar tiem ir ekonomiskas un juridiskas organizatoriskās saiknes.

3. Lai piemērotu 2. punktu, ja mātesuzņēmums, meitasuzņēmums vai citi grupas uzņēmumi katrs uzņēmējdarbību veic dažādās dalībvalstīs, uzskata, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā uzņēmējdarbību veic tā mātesuzņēmums, vai, ja šāda uzņēmējdarbības veicēja nav, tajā dalībvalstī, kurā uzņēmējdarbību veic tā meitasuzņēmums, vai, ja šāda uzņēmējdarbības veicēja nav, tajā dalībvalstī, kurā uzņēmējdarbību veic cits grupas uzņēmums.

4. Lai piemērotu 3. punktu, ja ir vairāki meitasuzņēmumi un katrs no tiem uzņēmējdarbību veic kādā citā dalībvalstī, uzskata, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs uzņēmējdarbību veic tajā dalībvalstī, kurā viens no meitasuzņēmumiem vispirms sācis savu darbību, ar noteikumu, ka tas uztur stabilu un efektīvu saikni ar minētās dalībvalsts ekonomiku.

Ja ir vairāki citi uzņēmumi, kas ir daļa no grupas, un katrs no tiem uzņēmējdarbību veic kādā citā dalībvalstī, uzskata, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējs uzņēmējdarbību veic tajā dalībvalstī, kurā viens no šiem uzņēmumiem vispirms sācis savu darbību, ar noteikumu, ka tas uztur stabilu un efektīvu saikni ar minētās dalībvalsts ekonomiku.

5. Šajā direktīvā Direktīvas 2000/31/EK 3. un 12.–15. pantu piemēro video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem, par kuriem uzskata, ka tie veic uzņēmējdarbību dalībvalstī saskaņā ar šā panta 2. punktu.

6. Dalībvalstis izveido un regulāri atjaunina to video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju sarakstu, kuri veic vai par kuriem uzskata, ka tie veic, uzņēmējdarbību to teritorijā, un norāda, uz kuriem 1.–4. punktā izklāstītajiem kritērijiem balstās to jurisdikcija. Dalībvalstis dara Komisijai zināmu minēto sarakstu, tostarp visus tā atjauninājumus.

Komisija nodrošina, ka šādus sarakstus dara pieejamus centralizētā datubāzē. Ja ir neatbilstības starp sarakstiem, Komisija sazinās ar attiecīgajām dalībvalstīm, lai rastu risinājumu. Komisija nodrošina, lai valstu regulatīvajām iestādēm vai struktūrām būtu piekļuve minētajai datubāzei. Komisija informāciju datubāzē dara publiski pieejamu.

7. Ja, piemērojot šo pantu, attiecīgās dalībvalstis nevienojas, kurai dalībvalstij ir jurisdikcija, tās bez liekas kavēšanās par to informē Komisiju. Komisija var lūgt ERGA sniegt atzinumu par šo jautājumu saskaņā ar 30.b panta 3. punkta d) apakšpunktu. ERGA sniedz šādu atzinumu 15 darbdienu laikā no Komisijas pieprasījuma iesniegšanas brīža. Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju.

28.b pants

1. Neskarot Direktīvas 2000/31/EK 12.–15. pantu, dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji veic piemērotus pasākumus, lai pasargātu:

- a) nepilngadīgos no raidījumiem, lietotāju veidotiem video un audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai saskaņā ar 6.a panta 1. punktu;
- b) plašāku sabiedrību no raidījumiem, lietotāju veidotiem video un audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kuros ir kūdišana uz vardarbību vai naida kurināšana pret personu grupu vai grupas locekli jebkura Hartas 21. pantā minēta motīva dēļ;
- c) plašāku sabiedrību no raidījumiem, lietotāju veidotiem video un audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kuros ir tāds saturs, kura izplatīšana saskaņā ar Savienības tiesību aktiem ir noziedzīgs nodarījums, proti, publiska provokācija izdarīt teroristu nodarījumu, kā noteikts Direktīvas (ES) 2017/541 5. pantā, nodarījumi saistībā ar bērnu pornogrāfiju, kā noteikts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/93/ES (*) 5. panta 4. punktā, un nodarījumi saistībā ar rasismu un ksenofobiju, kā noteikts Pamatlēmuma 2008/913/TI 1. pantā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji ievēro 9. panta 1. punktā izklāstītās prasības attiecībā uz audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kurus minētie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji tirgo, pārdod vai izvieto.

Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji veic atbilstošus pasākumus, lai ievērotu 9. panta 1. punktā izklāstītās prasības attiecībā uz audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kurus minētie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji netirgo, nepārdod vai neizvieto, ņemot vērā to, ka video koplietošanas platformām ir ierobežota kontrole pār minētajiem audiovizuālajiem komercpaziņojumiem.

Dalībvalstis nodrošina, ka video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji skaidri informē lietotājus gadījumos, kad raidījumi un lietotāju veidoti video satur audiovizuālus komercpaziņojumus, ja par šādiem paziņojumiem ir ziņots saskaņā ar 3. punkta trešās daļas c) apakšpunktu vai ja pakalpojuma sniedzējam šis fakts ir zināms.

Dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu un pašregulēšanas veicināšanu ar rīcības kodeksiem, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā, attiecībā uz efektīvu tās ietekmes samazināšanu, ko uz bērniem rada audiovizuāli komercpaziņojumi par pārtiku un dzērieniem, kuru sastāvā ir uzturvielas un vielas ar ietekmi uz uzturu vai fizioloģiju, jo īpaši tauki, transtaukskābes, sāls vai nātrijs un cukuri, kuru pārmērīgas devas kopējā uzturā nav ieteicamas. Ar minētajiem kodeksiem cenšas panākt to, ka šādi audiovizuālie komercpaziņojumi neuzsver šādas pārtikas un dzērienu uztura aspektu pozitīvās īpašības.

3. Šā panta 1. un 2. punkta nolūkos atbilstošos pasākumus nosaka, ņemot vērā attiecīgā satura būtību, kaitējumu, ko tas var nodarīt, pasargājamo personu kategorijas īpašības, kā arī tiesības un leģitīmās intereses, kas var tikt aizskartas, tostarp video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju un to lietotāju tiesības un leģitīmās intereses, kuri ir izveidojuši vai augšupielādējuši minēto saturu, kā arī vispārējas sabiedrības intereses.

Dalībvalstis nodrošina, ka šādus pasākumus piemēro visi to jurisdikcijā esošie video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji. Šie pasākumi ir īstenojami un samērīgi, ņemot vērā video koplietošanas platformas apjomu un sniegtā pakalpojuma būtību. Šādi pasākumi nenoved pie *ex ante* kontroles pasākumiem vai satura augšupielādes filtrēšanas, kas neatbilst Direktīvas 2000/31/EK 15. pantam. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās nepilngadīgo aizsardzības nolūkos viskaitīgākajam saturam piemēro visstingrākos piekļuves kontroles pasākumus.

Minētie pasākumi attiecīgos gadījumos nozīmē:

- a) video koplietošanas platformas pakalpojumu noteikumos iekļaut un piemērot 1. punktā minētās prasības;
- b) video koplietošanas platformas pakalpojumu noteikumos iekļaut un piemērot 9. panta 1. punktā izklāstītās prasības attiecībā uz audiovizuāliem komercpaziņojumiem, kurus video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji netirgo, nepārdod un neizvieto;
- c) nodrošināt tiem lietotājiem, kuri augšupielādē lietotāja veidotus video, funkcionalitāti, ar ko paziņot, vai šādos video ir audiovizuāli komercpaziņojumi, ciktāl viņiem tas ir zināms vai ciktāl var pamatoti sagaidīt, ka viņiem tas ir zināms;
- d) izveidot un darbināt pārredzamus un lietotājiem ērtus mehānismus, ar ko video koplietošanas platformu lietotāji var attiecīgajam video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam ziņot vai signalizēt par 1. punktā minēto saturu, kas sniegts tā platformā;
- e) izveidot un darbināt sistēmas, ar ko video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji video koplietošanas platformu lietotājiem paskaidro, kas darīts saistībā ar d) apakšpunktā minēto ziņošanu un signalizēšanu;
- f) izveidot un darbināt video koplietošanas platformu lietotāju vecuma pārbaudes sistēmas attiecībā uz saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;
- g) izveidot un darbināt viegli izmantojamas sistēmas, kas ļauj video koplietošanas platformu lietotājiem novērtēt 1. punktā minēto saturu;
- h) paredzēt vecāku kontroles sistēmas, kuras kontrolē galalietotāji, attiecībā uz saturu, kas var kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai tikumiskajai attīstībai;
- i) izveidot un darbināt pārredzamas, viegli izmantojamas un efektīvas procedūras, lai izskatītu un atrisinātu lietotāju sūdzības video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējam saistībā ar d)–h) apakšpunktā minēto pasākumu īstenošanu;
- j) paredzēt efektīvus medijpratības pasākumus un rīkus un veicināt lietotāju informētību par šiem pasākumiem un rīkiem.

Nepilngadīgo personas dati, ko, ievērojot trešās daļas f) un h) apakšpunktu, ievākuši vai citādi ģenerējuši video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēji, netiek apstrādāti komerciālos nolūkos, tādos kā tiešais mārketingis, profilēšana un uzvedībā balstīta mērķtiecīga reklāma.

4. Lai īstenotu šā panta 1. un 3. punktā minētos pasākumus, dalībvalstis sekmē kopregulēšanas izmantošanu, kā paredzēts 4.a panta 1. punktā.

5. Dalībvalstis izveido nepieciešamos mehānismus, ar ko novērtē video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju veikto 3. punktā minēto pasākumu piemērotību. Minēto pasākumu novērtēšanu dalībvalstis uztic valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām.

6. Dalībvalstis video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem var piemērot pasākumus, kas ir detalizētāki vai stingrāki par šā panta 3. punktā minētajiem. Pieņemot šādus pasākumus, dalībvalstis ievēro prasības, kas noteiktas ar piemērojamiem Savienības tiesību aktiem, piemēram, prasības, kuras izklāstītas Direktīvas 2000/31/EK 12.–15. pantā vai Direktīvas 2011/93/ES 25. pantā.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka saistībā ar 1. un 3. punkta piemērošanu ir pieejami ārpustiesas tiesiskās aizsardzības mehānismi lietotāju un video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzēju strīdu izšķiršanai. Šādi mehānismi ļauj objektīvi izšķirt domstarpības un neliedz lietotājam izmantot valsts tiesību aktos paredzēto tiesisko aizsardzību.

8. Dalībvalstis nodrošina, ka lietotāji var atsaukties uz savām tiesībām tiesā saistībā ar video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējiem, ievērojot 1. un 3. punktu.

9. Komisija mudina video koplietošanas platformas pakalpojuma sniedzējus apmainīties ar paraugpraksi attiecībā uz 4. punktā minētās kopregulēšanas rīcības kodeksiem.

10. Dalībvalstis un Komisija var veicināt pašregulēšanu, izmantojot 4.a panta 2. punktā minētos Savienības rīcības kodeksus.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/93/ES (2011. gada 13. decembris) par seksuālas vardarbības pret bērniem, bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2004/68/TI (OV L 335, 17.12.2011., 1. lpp.).”;

24) direktīvas XI nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“DALĪBVALSTU REGULATĪVĀS IESTĀDES UN STRUKTŪRAS”;

25) direktīvas 30. pantu aizstāj ar šādu:

“30. pants

1. Katra dalībvalsts izraugās vienu vai vairākas valsts regulatīvās iestādes, struktūras vai abas. Dalībvalstis nodrošina, ka tās ir juridiski nošķirtas no valdības un funkcionāli neatkarīgas no savas attiecīgās valdības un no jebkuras citas publiskās vai privātās struktūras. Tas neskar iespēju dalībvalstīm veidot regulatorus, kas pārrauga dažādas nozares.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes vai struktūras savas pilnvaras īsteno objektīvi un pārredzami un saskaņā ar šīs direktīvas mērķiem, it īpaši mediju plurālismu, kultūras un valodu daudzveidību, patērētāju aizsardzību, pieejamību, nediskrimināciju, iekšējā tirgus pienācīgu darbību un godīgas konkurences veicināšanu.

Pildot uzdevumus, kas tām uzticēti valsts tiesību aktos, ar kuriem īsteno Savienības tiesību aktus, valsts regulatīvās iestādes vai struktūras neprasa un nesāņem norādījumus ne no vienas citas struktūras. Tas neliedz īstenot pārraudzību saskaņā ar valsts konstitucionālajām tiesībām.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvo iestāžu vai struktūru kompetence un pilnvaras, kā arī veidi, kā tās tiek sauktas pie atbildības, ir skaidri noteikti tiesību aktos.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām ir atbilstoši finanšu līdzekļi un cilvēkresursi, un izpildes pilnvaras savu funkciju efektīvai īstenošanai un ERGA darba atbalstīšanai. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvajām iestādēm vai struktūrām ir nodrošināti atsevišķi ikgadējie budžeti, kurus publisko.

5. Dalībvalstis savos tiesību aktos paredz nosacījumus un procedūras valsts regulatīvo iestāžu vai struktūru vadītāju vai koleģiālās struktūras locekļu, kas pilda minēto funkciju, iecelšanai un atlaišanai, tostarp pilnvaru termiņa laiku. Procedūras ir pārredzamas, nediskriminējošas un nodrošina vajadzīgo neatkarības līmeni. Valsts regulatīvās iestādes vai struktūras vadītāju vai tādas koleģiālās struktūras locekļus, kura valsts regulatīvajā iestādē vai struktūrā pilda minēto funkciju, var atlaist tad, ja viņi vairs neatbilst savu pienākumu pildīšanai vajadzīgajiem nosacījumiem, kas iepriekš noteikti valsts līmenī. Lēmumu par atlaišanu pienācīgi pamato, par to iepriekš brīdina un to publisko.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts līmenī pastāv efektīvi pārsūdzības mehānismi. Pārsūdzības iestāde, kas var būt tiesa, ir neatkarīga no pārsūdzībā iesaistītajām pusēm.

Kamēr nav pārsūdzības iznākuma, valsts regulatīvās iestādes vai struktūras lēmums paliek spēkā, ja vien saskaņā ar valsts tiesību aktiem netiek noteikti pagaidu pasākumi.”;

26) direktīvā iekļauj šādus pantus:

“30.a pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka valsts regulatīvās iestādes vai struktūras veic atbilstošus pasākumus, lai cita citai un Komisijai sniegtu informāciju, kas nepieciešama šīs direktīvas, jo īpaši 2., 3. un 4. panta, piemērošanai.

2. Saistībā ar informācijas apmaiņu saskaņā a 1. punktu, kad valsts regulatīvās iestādes vai struktūras no to jurisdikcijā esoša mediju pakalpojumu sniedzēja saņem informāciju par to, ka tas sniegs pakalpojumu, kas pilnībā vai galvenokārt vērsts uz auditoriju citā dalībvalstī, valsts regulatīvā iestāde vai struktūra tajā dalībvalstī, kurai ir jurisdikcija, informē valsts regulatīvo iestādi vai struktūru mērķauditorijas dalībvalstī.

3. Ja tās dalībvalsts regulatīvā iestāde vai struktūra, kuras teritorijā atrodas citas dalībvalsts jurisdikcijā esoša mediju pakalpojumu sniedzēja mērķauditorija, nosūta lūgumu, kas attiecas uz minētā mediju pakalpojumu sniedzēja darbībām, tās dalībvalsts regulatīvajai iestādei vai struktūrai, kurai ir jurisdikcija attiecībā uz minēto sniedzēju, pēdējā minētā regulatīvā iestāde vai struktūra dara visu iespējamo, lai lūgumu izskatītu divu mēnešu laikā, neskarot stingrākus termiņus, kas piemērojami, ievērojot šo direktīvu. Pēc pieprasījuma mērķauditorijas dalībvalsts regulatīvā iestāde vai struktūra tās dalībvalsts regulatīvajai iestādei vai struktūrai, kurai ir jurisdikcija, sniedz jebkuru informāciju, kas var palīdzēt lūguma izskatīšanā.

30.b pants

1. Ar šo tiek izveidota Eiropas Audiovizuālo mediju pakalpojumu regulatoru grupa (*ERGA*).

2. Tajā ietilpst audiovizuālo mediju pakalpojumu jomā darbojošos valsts regulatīvo iestāžu vai struktūru pārstāvji, kuru galvenais uzdevums ir pārraudzīt audiovizuālo mediju pakalpojumus, vai – gadījumos, kad valsts regulatīvās iestādes vai struktūras nav – citi noteiktā kārtībā izraudzīti pārstāvji. *ERGA* sanāksmēs piedalās Komisijas pārstāvis.

3. *ERGA* uzdevumi ir šādi:

a) sniegt tehnisko ekspertīzi Komisijai:

- sakarā ar tās uzdevumu nodrošināt šīs direktīvas konsekvētu īstenošanu visās dalībvalstīs,
- jautājumos, kas saistīti ar tās kompetencē esošiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem;

b) apmainīties ar pieredzi un paraugpraksi attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumu tiesiskā regulējuma piemērošanu, tostarp attiecībā uz pieejamību un medijpratību;

c) sadarboties un sniegt saviem locekļiem šīs direktīvas piemērošanai nepieciešamo informāciju, jo īpaši attiecībā uz 3., 4. un 7. pantu;

d) pēc Komisijas pieprasījuma sniegt atzinumus par tehniskajiem un faktiskajiem aspektiem jautājumos, ievērojot 2. panta 5.c punktu, 3. panta 2. un 3. punktu, 4. panta 4. punkta c) apakšpunktu un 28.a panta 7. punktu.

4. *ERGA* pieņem savu reglamentu.”;

27) direktīvas 33. pantu aizstāj ar šādu:

“33. pants

Komisija uzrauga, kā dalībvalstis piemēro šo direktīvu.

Komisija vēlākais līdz 2022. gada 19. decembrim un pēc tam ik pēc trim gadiem Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai iesniedz ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu.

Lai novērtētu šīs direktīvas ietekmi un pievienoto vērtību, Komisija vēlākais līdz 2026. gada 19. decembrim Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz *ex post* izvērtējumu, attiecīgos gadījumos tam pievienojot priekšlikumus direktīvas pārskatīšanai.

Komisija pienācīgi informē kontaktkomiteju un *ERGA* par to attiecīgo darbu un darbībām.

Komisija nodrošina, ka no dalībvalstīm saņemtā informācija par jebkādiem pasākumiem, ko tās ir veikušas jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, tiek nodota kontaktkomitejai un *ERGA*.”;

28) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“33.a pants

1. Dalībvalstis popularizē un veic pasākumus medijpratības attīstīšanai.

2. Par 1. punkta īstenošanu dalībvalstis ziņo Komisijai līdz 2022. gada 19. decembrim un pēc tam ik pēc trīs gadiem.
3. Pēc apspriešanās ar kontaktkomiteju Komisija nāk klajā ar norādēm par šādu ziņojumu darbības jomu.”

2. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, līdz 2020. gada 19. septembrim. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2018. gada 14. novembrī

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI*

*Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
K. EDTSTADLER*
